

Energistyrelsen
Att.: Leo Silfen Leth
Carsten Niebuhrs Gade 43
1577 København V

Dok. ansvarlig: THW
Sekretær:
Sagsnr.: s2022-1022
Doknr: d2022-397755-4.0
04-10-2022

Hørings svar

Bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

Green Power Denmark vil gerne takke for muligheden for at give kommentarer til udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere.

Indledningsvist ønsker Green Power Denmark at bemærkes, at vi vurderer, at der både i forbindelse med elforsyningsloven og denne bekendtgørelse mangler afklaring omkring egenproducenter, som ikke anvender VE-teknologier. Green Power Denmark efterspørger afklaring om de retningslinjer og regler, der skal gælde for egenproducenter, som ikke er VE-egenforbrugere.

Bekendtgørelsen nævner fællesskaber af VE-egenforbrugere. Her skal det bemærkes, at der fortsat mangler afklaring af reglerne omkring netselskabernes mulighed for at lave målinger i det kollektive net til at understøtte afregning af borgerenergifællesskaber. Førrend dette afklares, er der ikke klarhed over samtlige muligheder for et borgerenergifællesskab, og denne usikkerhed bæres nu med over i bekendtgørelsen om VE-egenforbrugere.

Herudover er der behov for at afklare hvorvidt og i hvilket omfang etageejendomme – herunder ejerlejligheder – kan tilsluttes, måles og afregnes som egenproducenter.

Generelle bemærkninger

Green Power Denmark mener ikke, at bekendtgørelsen følger de lovtekniske regler for opbygning af en bekendtgørelse. Materielle krav bør behandles først, og dernæst de processuelle regler.

Bekendtgørelsen indeholder en række rettigheder, som kan opnås, hvis en forbruger er en VE-egenforbruger. Bekendtgørelsen er dog tavs i forhold til hvem der er forpligtet i de enkelte tilfælde til at sikre VE-egenforbrugeren disse rettigheder.

Det er ikke klart for Green Power Denmark hvorfor der er behov for en særskilt bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, når der i forvejen findes bekendtgørelsen om VE-fællesskaber og

Borgerenergifællesskaber¹. Green Power Denmark mener, at det vil være en fordel at samle reglerne om disse fællesskaber i en og samme bekendtgørelse.

Der mangler bestemmelser om klageadgang, herunder f.eks. som følge af uoverensstemmelser i henhold til §5, nr. 1.

Specifikke bemærkninger

Bekendtgørelsen bygger på, at en Elkunde i tilknytning til dennes forbrugssted producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug eller lagring. Green Power Denmark opfordrer kraftigt til, at det identitetskrav som der lægges op til i bekendtgørelsens § 2, stk. 1, afklares. Green Power Denmark vil i det hele henvise til sine bemærkninger til bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser.

Der skal i den forbindelse behov for at afklare, hvordan ejendomme med lejer, ejer og andele kan opfylde kravet som VE-egenforbrugere. Green Power Denmark opfordrer til, at der ikke gøres forskel på forbrugeres mulighed for at blive VE-egenproducent, på baggrund af, om der er tale om leje, eje, eller andel.

Bekendtgørelsens § 2, stk. 2, henviser til en VE-egenforbrugers *anlæg*. Det er uklart hvad der skal forstås ved et anlæg. Er det forbrugsinstallationen, VE-produktionsenheden og/eller evt. lagringsenhed ?

Som Green Power Denmark har nævnt i sit hørings svar til udkast til forslag om ændring af elforsyningsloven, er der sammenfald mellem begrebet VE-egenforbruger og elforsyningslovens definition af en aktiv kunde. I det omfang der er tiltænkt sammenfald af rettigheder og forpligtigelser, bør disse kun fremgå et sted i loven.

Bekendtgørelsens § 5 fastsætter, at en VE-egenforbruger kan opkræves gebyrer og afgifter af den vedvarende elektricitet, som forbliver på VE-forbrugers lokalitet. Green Power Denmark bemærker i denne sammenhæng, at VE-direktivets artikel 21, stk. 3, omtaler *Medlemsstatens* adgang til at opkræve gebyrer og afgifter. Green Power Denmark vil derfor gerne bede Energistyrelsen bekræfte at reglerne ikke påvirker netselskabernes opkrævninger.

Green Power Denmark vil ligeledes spørge til begrebet "netgebyrer". Dette begreb er omtalt i bekendtgørelsens §§ 4 og 6, men er ikke en del af § 5. Da Green Power Denmark ikke er bekendt med indholdet af begrebet "netgebyrer", skaber det uklarhed om anvendelsesområdet for både § 5 og § 6. Vi foreslår begrebet fjernes, og der i stedet anvendes begrebet nettariffer.

Hvis § 5 vedrører netselskabers opkrævninger må Green Power Denmark bemærke, at branchen på ingen måde kan tilrette prismetoder til 1. januar 2023, hvor bekendtgørelsen forventes at træde i kraft. Processen herfor forudsætter – foruden branchens eget arbejde – en metodegodkendelse af Forsyningstilsynet, med en sagsbehandlingstid på 6 – 9 måneder.

Det er uklart hvem der skal dokumentere kravet i bekendtgørelsens § 5, nr. 1. Dette skal klarlægges.

Bekendtgørelsens §4, stk. 1, litra b benytter "som forbliver inden for deres forbrugssted" mens bekendtgørelsen i § 5 benytter "som forbliver på deres lokalitet". Er det tilsigtet en materiel forskel her?

¹ BEK nr 1069 af 30/05/2021

Energistyrelsen skal være opmærksom på, at der ikke er hjemmel til at måle produktionsanlæg under 50 kW. Reglen i § 5, nr. 3, forudsætter en afklaring af det målersetup, som tiltænkes benyttet for anlæg over 30 kW. For forbrugere med et produktionsanlæg under 50 kW er det på nuværende tidspunkt ikke muligt at måle den mængde af el, som forbliver på lokaliteten, som ellers forudsat i § 5, stk. 1. Green Power Denmark ser behov for en afklaring af det tiltænkte målersetup.

Green Power Denmark mener, at bekendtgørelsens § 6 bør genbesøges. Hvis der findes flere elkunder i en bygning, vil disse normalt være tilsluttet det interne net i bygningen. Et sådant internt net i en bygning med en eller flere elkunder er i bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser defineret som en del af en intern elektricitetsforbindelse. Det vil sige, at det interne net i en bygning pr. definition **ikke** er kollektivt elnet. Det er derfor med stor undren at § 6 omtaler deling af elektricitet via det kollektive elnet. Hvis der reelt menes, at strømmen udveksles via det kollektive elnet, så må § 6 forstås således, at den reelt er indholdsløs, da det i forvejen er sådan, at netselskabet jf. EFL er forpligtet til at tilslutte kunder til det kollektive elnet.

Som nævnt under de generelle bemærkninger er det ikke klart for Green Power Denmark, hvem der skal sikre et fællesskab af VE-forbrugere de rettigheder, som fremgår af § 6.

Bekendtgørelsens § 6, stk. 2, fastsætter, at VE-egenforbrugere i forbindelse med indbyrdes deling via det kollektive elnet ikke er fritaget for at betale gældende netgebyrer og andre relevante gebyrer, afgifter og skatter, som påhviler hver enkelt VE-egenforbruger. Umiddelbart forstår Green Power Denmark, at bekendtgørelsens § 6, stk. 2, gentager den retstilstand, som allerede er fastsat i bekendtgørelsen om VE-fællesskaber og Borgerenergifællesskaber². Det skaber dog uklarhed, når der i bekendtgørelsen om VE-egenforbrugere indsættes en regel, som synes at gengive retstilstanden i en anden bekendtgørelse, uden at henvise til bekendtgørelsen om borgerenergifællesskaber og VE-fællesskaber.

Det fremgår af bekendtgørelsens § 7, at deling af el inden for et fællesskab af VE-egenforbrugere skal ske via aftale med netselskabet. Green Power Denmark må kraftig opfordre til, at denne bestemmelse skrives om. Det skal stå tydeligt at netselskaberne ikke handler med el, og aftaler dermed vil knytte sig til fx måling. Handel med el er en opgave for en elhandelsvirksomhed. Green Power Denmark henviser til elforsyningslovens § 5, nr. 12. Det er i det hele uklart, hvilket indhold en aftale mellem fællesskabet og netselskabet skal have. Uklarheden skyldes – ud over det allerede nævnte – at det ikke er klart for Green Power Denmark, om VE-fællesskabet er en eller flere kunder. Netselskabet har alene kundekontakt til slutkunden i forhold til nettilslutning, og kundes brug af det fysiske elnet. § 7 giver derfor det indtryk, at VE-fællesskabet medfører ændringer i kundernes tilslutning til det kollektive elnet. Om det forholder sig sådan, vil Green Power Denmark bede Energistyrelsen om at afklare.

Med venlig hilsen

Thomas Heldbo Wienberg
THW@greenpowerdenmark.dk
Dir. tlf. +45 35 30 04 08

² BEK nr 1069 af 30/05/2021

Høringssvar til bekendtgørelser om hhv. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser, VE-egenforbrugere og indtægtsramme for netvirksomheder

Forsyningstilsynet skal indledningsvis takke for muligheden for at komme med bemærkninger til bekendtgørelser om hhv. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser, VE-egenforbrugere og indtægtsramme for netvirksomheder sendt i høring den 1. oktober 2022.

Forsyningstilsynets bemærkninger til de fire bekendtgørelsesudkast gennemgås i de følgende afsnit.

UDKAST TIL BEKENDTGØRELSE OM ANSØGNINGSPROCES OG TILLADELSKRITERIER FOR ETABLERING AF DIREKTE LINJER PÅ HAV OG PÅ LAND

BEMÆRKNINGER TIL § 16

Det følger af udkastets § 16, at de kollektive elforsyningsvirksomheders efterlevelse af deres oplysningspligt efter udkastets § 11, stk. 5 og 6 kan påklages til Forsyningstilsynet, jf. elforsyningslovens § 84, stk. 10.

Forsyningstilsynet er enig i Energistyrelsens vurdering af, at oplysninger om, hvilke netstationer og tilslutningspunkter som skal anvendes til en etablering af en direkte linje, kan betragtes som oplysninger omfattet af elforsyningslovens § 84, stk. 5-7, hvorefter kollektive elforsyningsvirksomheder skal give brugerne af det sammenkoblede system de oplysninger, der er nødvendige for at få effektiv adgang til og sikre effektiv udnyttelse af systemet, og at en manglende efterlevelse af denne oplysningsforpligtelse som konsekvens heraf vil kunne påklages til tilsynet, jf. elforsyningslovens § 84, stk. 10.

Forsyningstilsynet bemærker, at en sådan vurdering fremgår implicit, men ikke eksplicit af det udkast til lovforslag, som tilsynet afgav bemærkninger til den 28. juni 2022 i forbindelse med den offentlige høring over lovforslaget (lovforslagets side 23f og 60).

FORSYNINGSTILSYNET

Torvegade 10
3300 Frederiksværk

Telefon 4171 5400

Digital Post til os:
Send via virksomheder@forsyningstilsynet.dk
Send via borger@forsyningstilsynet.dk

Forsyningstilsynet bemærker videre, at afsnittet om Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige i udkastet til lovforslag (s. 39ff) ikke omtaler økonomiske konsekvenser for FSTS ved en sådan sagsbehandling. Tilsynet finder det vanskeligt at skønne over antallet og kompleksiteten af sådanne klagesager, men vurderer umiddelbart, at en sådan klagesagsbehandling vil kunne afstedkomme et behov for yderligere personaleressourcer i tilsynet på et sted mellem 1 og 3 årsværk.

UDKAST TIL BEKENDTGØRELSE OM INTERNE ELEKTRICITETSFORBINDELSER

BEMÆRKNINGER TIL § 5

Det fremgår af udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser § 5, stk. 2, at *"Ved brug af en intern elektricitetsforbindelse som omtalt i stk. 1, nr. 1, i en bygning med flere forbrugere af elektricitet, kan den individuelle forbruger vælge mellem enten at være omfattet af fælles afregning for bygningens elektricitetsforbrugere, eller at være tilsluttet ved eget aftagenummer."*

Forsyningstilsynet vurderer, at ordlyden i § 5, stk. 2, i udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser kan give anledning til tvivl om, hvorvidt bestemmelsen er i strid med elforsyningslovens § 6, stk. 1, 2. pkt., som giver alle kunder ret til frit at vælge elhandelsvirksomhed.

Forsyningstilsynet anbefaler, at det tydeliggøres i bestemmelsen eller evt. i høringsnotatet, at den enkelte kunde fortsat vil have mulighed for frit at vælge elhandelsvirksomhed.

BEMÆRKNINGER TIL § 6

Udkastets § 6 omhandler tilfælde af uenighed mellem en berørt elkunde og den kollektive elforsyningsvirksomhed

Forsyningstilsynet forstår det på Energistyrelsen sådan, at henvisningen til kapitel 4 og 5 bekendtgørelse nr. 936 af 18. juni 2022 om nettilslutning af vindmøller, solcelleanlæg, bølgekraftanlæg og vandkraftværker (nettilslutningsbekendtgørelsen) i udkastets § 6 skyldes, at de materielle bestemmelser følger af nettilslutningsbekendtgørelsen, mens bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser er tænkt som en kodificering af praksis. Derfor henvises der i udkastet til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser til bestemmelser i netvirksomhedsbekendtgørelsen, når det gælder, hvilke forhold som der kan klages til Forsyningstilsynet over.

Forsyningstilsynet anbefaler, at dette tydeliggøres i den endelige bekendtgørelse.

Forsyningstilsynet anmoder venligst om at få mulighed for at afgive bemærkninger til en bestemmelse derom i et revideret udkast til bekendtgørelse.

UDKAST TIL BEKENDTGØRELSE OM VE-EGENFORBRUGERE

BEMÆRKNINGER TIL § 5, STK. 1, NR. 2

Det følger af § 5, stk. 1, nr. 2 i udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, at *"Fra 1. december 2026, hvis den samlede andel af anlæg til eget forbrug overstiger 8 % af Danmarks samlede installerede elkapacitet, og hvis det er påvist ved en cost-benefit-analyse udført af Forsyningstilsynet ved en åben, gennemsigtig og deltagelsesbaseret proces"* [...].

Vi kan se, at den foreslåede § 5 i bekendtgørelsesudkastet bygger på VE-direktivets¹ artikel 21, stk. 3. Vi vil dog anbefale, at det tydeliggøres i høringsnotatet, hvordan man er nået frem til såvel den 8 pct. tærskelværdi i § 5, nr. 2, som den 30 kW grænse, der er indeholdt i § 5, nr. 3. Videre vil vi anbefale, at det forklares i høringsnotatet, hvad sammenhængen er mellem den tarifopkrævning, der lægges op til i bekendtgørelsesudkastet, og det system for metodegodkendelse af tariffer, der er Forsyningstilsynets kompetence, jf. elforsyningslovens § 73 a, stk. 1, efter kriterier fastsat i bl.a. elmarkedsforordningens artikel 18. Endelig finder Forsyningstilsynet det uklart, hvad der skal forstås ved "deltagelsesbaseret proces", og hvad dette mere konkret indebærer for Forsyningstilsynet. Tilsynet opfordrer derfor til, at begrebet bliver præciseret.

BEMÆRKNINGER TIL § 7

Det fremgår af udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere § 7, at *"deling af vedvarende elektricitet i et fællesskab af VE-egenforbrugere skal foranstalles gennem en aftale mellem de individuelle VE-egenforbrugere og det relevante netelskab."*

Tilsynet bemærker, at der ikke er udpeget en tvistbilæggelsesmyndighed i tilfælde af en eventuel uenighed/tvist mellem de i § 7 nævnte parter.

UDKAST TIL INDTÆGTSRAMMEBEKENDTGØRELSE

Forsyningstilsynet har ikke nogen specifikke bemærkninger til de foreslåede ændringer til den gældende indtægsrammebekendtgørelse.

Forsyningstilsynet bemærker mere generelt, at der foreligger to nylige domme –

¹ EU-direktiv 2018/2001 af 11. december 2018 om fremme af anvendelsen af energi fra vedvarende energikilder

fra EU-domstolen² og Kammarrätten i Jönköping³ – hvor man på bekendtgørelsesniveau har fastsat regler på områder, som er den regulerende myndigheds kompetence, som er direkte fastsat EU-retligt. EU-domstolen dømte Tyskland for at have tilsidesat sine forpligtelser efter EU-retten. Kammarrätten konkluderede på lignende vis, at den svenske indtægtsrammeregulering var i strid med bl.a. elmarkedsdirektivet.

Forsyningstilsynets nærmere vurdering af disse domme udestår, herunder om dommene kan få betydning for, hvad der kan fastsættes i indtægtsrammebekendtgørelsen.

KONTAKT

Eventuelle spørgsmål eller bemærkninger kan rettes til Nikola Mitrovic-Jovanovic, Nijo@forsyningstilsynet.dk.

² <https://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=245521&pageIndex=0&doclang=da&mode=req&dir=&occ=first&part=1&cid=1245392>

³ https://www.domstol.se/globalassets/filer/domstol/kammarratten_jonkoping/nyheter/kammarrattens-dom-malnr-12111214-21.pdf/

VedvarendeEnergis svar til forslag til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, journalnummer 2022-796.

Det er udmærket med en bedre definition af reglerne for VE-egenforbrugere (også kendt som prosumers); men de foreslåede regler vil på en række punkter give unødvendige begrænsninger for VE-egenforbrugere, som vil begrænse den udbygning med vedvarende energi, der er politisk enighed om.

Konkret er problemerne i forslaget:

- Manglende definition af begrebet "instruks" og uklarhed om deling af el i energifællesskab
- Fællesskaber af VE-egenforbrugere må tillades på tværs af bygninger, ikke begrænses til en bygning, som forslaget kan læses som.
- Gebyrer for egetforbrug af el
- Netselskaberne skal pålægges at samarbejde med VE-egenforbrugere

I det følgende er problemerne specificeret og der er angivet forslag til løsninger

Regler for tredjepartsejede VE-anlæg

Der gives i §2 stk.2 mulighed for, at VE-egenforbrugers produktionsanlæg kan ejes af en tredjepart; men skal være underlagt elkundens instrukser. Det fremgår ingen steder, hvad det at være underlagt tredjeparts instrukser i realiteten omfatter. For juridiske personer, så som energifællesskaber, der kunne være tredjepart, er det vigtigt at få fastlagt dette. Et energifællesskabs opgave er bl.a. at sørge for, at der kan deles energi mellem medlemmerne af energifællesskabet. Det er også afgørende at det sikres at en tredjepart, som er et energifællesskab, gerne må dele elproduktion med medlemmer af energifællesskabet. Dette bør specificeres i bekendtgørelsen.

Fællesskab af VE-egenforbrugere

En VE-egenforbruger skal kunne råde over flere bygninger på en matrikel med flere aftagenumre. Dette strider ikke mod energistyrelsens praksis, da VE-egenforbrugere med flere aftagenumre allerede findes i dag i forhold til bl.a. boligfællesskaber.

Fællesskab af VE-egenforbrugere, bør ikke være begrænset til en bygning eller boligejendom, men bør ligeledes kunne bestå af VE-egenforbrugere i flere boliger i tilknytning til hinanden, så en boligforening kan anses for en VE-egenforbruger.

Gebyrer og afgifter

Regeringens og en række partier har med Klimaaftale om grøn strøm og varme d.25. juni 2022, har sat et mål om en fire-dobling af vedvarende energi, herunder en fordobling af vindmøller og tidobling af solceller. Et meget ambitiøst mål, som regeringen til dels har tænkt at gennemføre med 10-15 energi øer på land på markedsvilkår, hvor gevinsten i høj grad går til de få på bekostning af fællesskabet og den stigende energifattigdom vi ser i Danmark. Derfor bør regler for VE-egenforbrugere ikke give begrænsninger for udbygningen med vedvarende energi i forbindelse med boliger og SMV'er. På den baggrund er det uheldigt og potentielt meget hæmmende på den grønne omstilling at foreslå at regeringen og netselskaberne pålægge VE-egenforbrugere med anlæg over 30 kW og fra 1. december 2026 alle VE-egenforbrugere afgifter, net-tariffer og andre gebyrer for egetforbrug af vedvarende energi. Anlægsgrænsen på 30 KW svarer til EU direktiv, men er en begrænsning for udbygning af anlæg på f.eks. boligforeninger og må hæves til min. 125 kW eller helt fjernes.

Med det store mål for udbygningen med VE og den dertil hørende store udbygning af elnettet vil VE-egetforbrug og deling af energi i energifællesskab ikke belaste det kollektive net og, men vil supplere det, således at vi som samfund og forbrugere kan undgå en dyr og unødvendig udbygning af elnettet, som alle elforbrugere skal betale for.

Deling af vedvarende elektricitet

Det fremgår af §7, at deling af elektricitet i et fællesskab af VE-egenforbrugere skal foranstalles gennem en aftale mellem de individuelle VE-Egenforbrugere og det relevante netselskab.

Det er vigtigt, at netselskaberne pålægges at samarbejde og at VE-fællesskaber ikke pålægges diskriminerende afgifter, netgebyrer eller bliver tvunget til at dele deres forbrug op.

Uddybning og yderligere oplysninger ved politisk koordinator Gunnar Boye Olesen, gbo@ve.dk, tlf. 86227000.

Klosterport 4 F, 1.sal
DK - 8000 Aarhus C
Tel: +45 86 76 04 44

4. november 2022
R Gunnar Boye Olesen
E gbo@ve.dk
Tel.: +45 86760444
+45 86227000

Energistyrelsen
Vedr. jour.nr. 2022-796

KL's hørings svar vedr. VE-egenforbrugere

Dato: 4. november 2022

Sags ID: SAG-2022-04758
Dok. ID: 3272386

E-mail: TRR@kl.dk
Direkte: 3370 3803

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

www.kl.dk
Side 1 af 2

KL takker for muligheden for at kommentere bekendtgørelsen.

Generelle bemærkninger

KL er positiv overfor, at der med bekendtgørelsen fastlægges bestemmelser om VE-egenforbrugere – herunder produktion, lagring, salg og deling af vedvarende elektricitet indenfor et fællesskab af VE-egenforbrugere.

Egenforbrug af vedvarende energi (VE) kan spille en central rolle i Folketingets ambition om en firedobling af vedvarende energi på land inden 2030. Såfremt naboer til kommende energianlæg kan eje en del af et VE-anlæg med tilhørende VE-egenforbrug, vil dette være en betydelig motivationsfaktor for etablering af lokale energianlæg – også i større skala, hvor fx nabomøller kan være ejet af større investorer.

Også set i det perspektiv har KL i det følgende forslag til justeringer i bekendtgørelsen.

Specifikke bemærkninger

I § 3 er angivet at der ved et fællesskab af VE-egenforbrugere forstås mindst to VE-egenforbrugere, der befinder sig i samme bygning eller boligejendom. KL foreslår, at "samme bygning eller boligejendom" erstattes med "samme landsby eller lokalområde". Dels mhp. at sikre hurtig lokal grøn omstilling fra individuel varmforsyning (fx træpiller eller oliefyr) til en kollektiv, VE-baseret og nærproduceret løsning. Dels mhp. at sikre lokal opbakning til etablering af mere VE i lokalområdet – da billig varme vil være en lokal gevinst, der mærkes for alle borgere.

I § 5, nr. 2 beskrives at der kan opkræves gebyrer og afgifter fra VE-egenforbrugere "Fra 1. december 2026, hvis den samlede andel af anlæg til eget forbrug overstiger 8 % af Danmarks samlede installerede elkapacitet". KL foreslår, at anlæg, hvor borgere (individuelt eller kollektivt) ejer fx min. 50 % af anlægget, undtages fra denne bestemmelse. Det lokale ejerskab er nøglen til at sikre en firedobling af VE på land. En stor usikkerhed om en potentiel kommende regning vil minimere opbakningen til VE-etableringen på land.

KL indgår gerne i yderligere dialog om bekendtgørelsen og hørings svaret.

Med venlig hilsen

Troels Garde Rasmussen
Chefkonsulent og teamleder
Klima og Erhverv, KL

Dato: 4. november 2022

Sags ID: SAG-2022-04758
Dok. ID: 3272386

E-mail: TRR@kl.dk
Direkte: 3370 3803

Weidekampsgade 10
Postboks 3370
2300 København S

www.kl.dk
Side 2 af 2

Energistyrelsen
Carsten Niebuhrs Gade 43
1577 København V

4. november 2022

Høring af fire bekendtgørelser om hhv. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser, VE-egenforbrugere og indtægtsramme for netvirksomheder (journalnummer 2022-796)

N1 A/S' (N1) vil gerne takke for muligheden for at give kommentarer til de fire udkast til bekendtgørelser og fremsender hermed vores samlede høringssvar.

Vi fokuserer i høringssvaret på elementer, hvor der er en direkte eller indirekte påvirkning af N1, og hvor vi som netselskab har konkrete erfaringer, der kan give et konstruktivt bidrag til en fornuftig udmøntning.

Vi bakker op om Green Power Danmarks høringssvar til de fire bekendtgørelser.

N1's anbefalinger i overskriftsform:

1. Ansøgningsproces og tilladelseskriterier for etablering af direkte linjer på hav og på land
 - Bekendtgørelsens titel skal udvides, så den omfatter vilkår for tilladelse til at etablere direkte linje i overensstemmelse med bemyndigelsen i Elforsyningslovens §23 stk. 2. Det bør fremgå som et vilkår til bestemmelsen:
 - hvad der sker med direkte line ved ophør i samarbejdet om den
 - hvad der sker ved generelt ophør af brugen af den
 - hvad der sker ved en ændret anvendelse af den
 - hvilke forudsætninger der er ved overdragelse til nye ejere eller det kollektive net
 - hvordan skatter og afgifter behandles i brugen af en direkte linje
 - hvordan en eventuel måling til brug for udmåling af skat og afgifter skal ske
 - Kriterierne for anvendelse af hhv. automatisk og individuel sagsbehandlingsprocedure skal fremgå af bekendtgørelsen (§ 5)
 - Kriteriet om mindst ét nyt anlæg er afgørende for den samfundsmæssige gevinst ved etablering af en direkte linje, men overskrift og indhold i paragraffens matcher ikke (§ 10)
 - Afstandskriteriet er fornuftigt, men det skal medtage planlagt, fremtidig netudbygning (§ 11)
 - Tilladelseskriterierne skal suppleres af et kapacitetskriterium (§ 8-11)
 - Afvigelsesmuligheden er hensigtsmæssig under forudsætning af involvering af Energinet eller den relevante netvirksomhed (§ 12)
 - Gyldighed for tilladelse til etablering af direkte linje bør forkortes (§ 13)

2. Interne elektricitetsforbindelser

- Der udestår en række afklaringspunkter, før bekendtgørelsen er i mål. Specifikt:
 - hvorvidt etablering af interne elektricitetsforbindelser er at betegne som at inddrage kollektivt net. Hvis det er tilfældet, skal netselskabernes omkostninger til nedtagning af eksisterende målere dækkes, jf. anbefaling vedr. indtægtsrammer.
 - hvordan etablering af en intern elektricitetsforbindelse stiller forbrugeren i forhold til selv at kunne vælge elleverandør.
 - hvad netselskabernes rolle er i forhold til at foretage målinger til opgørelse af afgifter.

3. VE-egenforbrugere

- Bekendtgørelsen for VE-egenforbrugere fremstår, ligesom Bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser, på mange punkter uklar og svært tilgængelig i forhold til formål, afhængigheder til andre begreber i elforsyningsens love- og bekendtgørelser, samt intern sammenhæng i selve bekendtgørelsen. Vi henviser derfor til GPD's høringssvar for specifikke bemærkninger af opklarende karakter til begge bekendtgørelser.

4. Indtægtsrammer for netvirksomheder

- Dækning af netvirksomhedernes omkostninger i forhold til ansøgning om direkte linje (§ 48).
- Hvis interne elektricitetsforbindelser giver anledning til en reduktion i antallet af målere, så skal det holdes ude af indtægtsrammebekendtgørelsen (§ 22).

Detaljerede bemærkninger:

1. Ansøgningsproces og tilladelseskriterier for etablering af direkte linjer på hav og på land

N1 støtter muligheden for at etablere direkte linjer, hvor det kan bidrage til at drive en udvikling, der sikrer samplacering og samtidighed i elforbrug og -produktion i højere grad end i dag. Det gør vi ud fra følgende betragtning: Direkte linjer er egentlig en afvigelse fra det bærende princip om kollektivitet og ikke-forskelsbehandling i elnettet. Derfor må tilladelsen bero på, at der er et klart krav til en samfundsmæssig gevinst ved de direkte linjer, og at tilladelsen kan indramme ejerne af de direkte linjer som en særlig kategori af brugere, der påvirker nettet anderledes end andre kategorier af brugere. I begge henseender er samplacering og evnen til at skabe samtidighed i forbrug og produktion centralt. Det er afgørende for N1, at bestemmelserne i bekendtgørelsen om ansøgningsproces og tilladelseskriterier for direkte linjer sikrer efterlevelse af disse hensyn. Derfor vil det være omdrejningspunktet for de nedenstående kommentarer.

Bekendtgørelsens titel skal udvides, så den omfatter vilkår for tilladelse til at etablere direkte linje

Bemyndigelsen i Elforsyningslovens §23 stk. 2 går på, at "Klima-, energi- og forsyningsministeren kan fastsætte regler om kriterier og vilkår for meddelelse af tilladelse efter stk. 1.", men udkastet til bekendtgørelse indsnævrer dette til "ansøgningsproces og tilladelseskriterier".

N1 mener, at bekendtgørelsens titel skal udvides, så den omfatter vilkår for tilladelse til at etablere direkte linjer. Udkastet har et alt for snævert fokus på den indledende ansøgningsproces og ikke helheden i vilkårene

for retten til at anvende en direkte linje. Bekendtgørelsen bør i langt højere grad indeholde vilkår og omstændigheder for direkte linjer, herunder når der sker et ophør i samarbejdet om en direkte linje, et generelt ophør af brugen af en direkte linje, en ændret anvendelse af en direkte linje og forudsætninger for eksempelvis overdragelse til nye ejere eller det kollektive net. Uden disse tilknyttede vilkår vil vi i en lang række tilfælde komme til at stå i et regulatorisk tomrum, som skaber usikkerhed om den fremtidige samfundsmæssige gevinst ved etablering af en direkte linje.

Disse vilkår vil med fordel kunne skrives sammen med eller i tilknytning til kriterierne om bl.a. ændring i antal brugere under §10, stk. 4, men kræver formentlig mere eksplicite regler, end at de bliver lagt til vurdering ved Energistyrelsen. I udkastet fremgår det, at ansøgeren til en direkte linje skal udpege en anlægsejerrepræsentant (§ 3), som er den juridiske og tekniske/driftsmæssige ansvarlige part og modpart for netvirksomheden/Energinet (§ 2 nr. 5), og at en direkte linje kun kan ejes af ejeren af forbrugs- eller produktionsanlægget (§ 4). Der vil formentlig også skulle tages stilling til disse bestemmelser i forhold til en udvidelse af bekendtgørelsen vedrørende ophør, ændret anvendelse, ændrede brugere og overdragelse.

Det bør tillige fremgå af bestemmelsen som et vilkår, hvordan skatter og afgifter behandles i brugen af en direkte linje, samt hvordan en eventuel måling til brug for udmåling af skat og afgifter skal ske. Endelig mangler der en stillingtagen til, hvordan påvirkningen af den eksisterende linje til det kollektive net indgår i tilladelsen til en direkte linje, og hvordan netselskaberne skal forholde sig til en eventuel kapacitetsudvidelse af den eksisterende forbindelse til det kollektive net (mere herom senere).

Kriterierne for anvendelse af hhv. automatisk og individuel sagsbehandlingsprocedure skal fremgå af bekendtgørelsen (§ 5)

Det fremgår af udkastet, at "Energistyrelsen i deres vejledning fastsætter en automatisk og en individuel sagsbehandlingsprocedure" (§ 5. stk. 4). Der mangler imidlertid en konkretisering af de kriterier, som lægger til grund for, hvornår de respektive sagsbehandlingsprocedurer gælder. I en bekendtgørelse, der handler om tilladelseskriterier og ansøgningsproces, er det uhensigtsmæssigt, at man lægger noget så principielt som kriteriet om, hvorvidt det skal være automatisk eller individuel procedure for tildeling over i en vejledning. Det bør fremgå eksplicit af bekendtgørelsen, da det både vil have afgørende betydning for omfanget af anvendelsen af de to procedurer, og hvad vi ultimativt kan forvente bliver konsekvensen af tilladelsen til de direkte linjer.

Med det nuværende udkast ved vi heller ikke, om de nævnte tilladelseskriterier er tiltænkt ens for både den automatiske og den individuelle procedure, om der påtænkes flere eller færre kriterier, eller om der påtænkes forskellig proces for udmåling af kriterierne i de to typer af procedurer.

Kriteriet om mindst ét nyt anlæg er afgørende for den samfundsmæssig gevinst af en direkte linje, men overskrift og indhold i paragraffens matcher ikke (§ 10)

N1 finder det hensigtsmæssigt, at tilladelse til etablering af en direkte linje kun gives, hvis mindst ét af de sammenkoblede anlæg er nye og uden en gældende nettilslutningsaftale til det kollektive elforsyningsnet. Som

beskrevet i Energistyrelsens *Analyse af geografisk differentierede forbrugstariffer og direkte linjer (2021)* vil muligheden for at opnå samfundsøkonomiske gevinster (i form af reduceret netudbygningsbehov) ved direkte linjer være begrænset, hvis forbruget/produktionen allerede er tilsluttet det kollektive net individuelt, fordi det kollektive elnet i så fald allerede er dimensioneret efter tilslutningerne.

§ 10, stk. 4 er imidlertid udvidende i forhold til det, som overskriften for paragraffen dækker. N1 er fuldstændig enig i, at betragtningerne under stk. 4 er relevante, men det har ikke nødvendigvis noget at gøre med, om der er mindst ét nyt anlæg. Betragtningerne er bredere og er udtryk for nogle af de generelle vilkår, der skal stilles for en direkte linje, efter den er blevet tilladt. Der er dog, som nævnt ovenfor, flere af denne type vilkår, som bør indgå i bekendtgørelsen, eksempelvis i forhold til ophør af ejerskab. Derfor vil vi foreslå, at stk. 4 skrives ud af paragraf 10 og gives en særskilt paragraf sammen med de øvrige vilkår, som skal være til stede for fortsat anvendelse af en direkte linje.

Afstandskriteriet er fornuftigt, men det skal medtage planlagt, fremtidig udbygning af det kollektive elnet (§ 11)

Det fremgår af udkastet, at etablering af en direkte linje kun gives, hvis "summen af længden på den elektricitetsforbindelse og det net, der etableres i forbindelse med den direkte linje, ikke er længere end summen af længden på det net, der alternativt ville skulle etableres ved individuel tilslutning af anlæggene til det kollektive elforsyningsnet" (§11 stk. 1). Dette hensyn er fornuftigt, fordi det er ét parameter i en udmåling af, om der er en reel besparelse for infrastrukturen i forhold til netudbygning. Det er dog vigtigt at understrege, at "afstandskriteriet" bør inkorporere den allerede planlagte fremtidige udbygning af det kollektive net, hvis det skal kunne understøtte en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig placering af direkte linjer. Sker det ikke, risikerer vi, at en direkte linje tillades på en forudsætning, som måske allerede er fraværende ved etableringen af linjen. Dermed mister kriteriet sin værdi, og der kan blive godkendt direkte linjer, som ikke giver en samfundsmæssig gevinst.

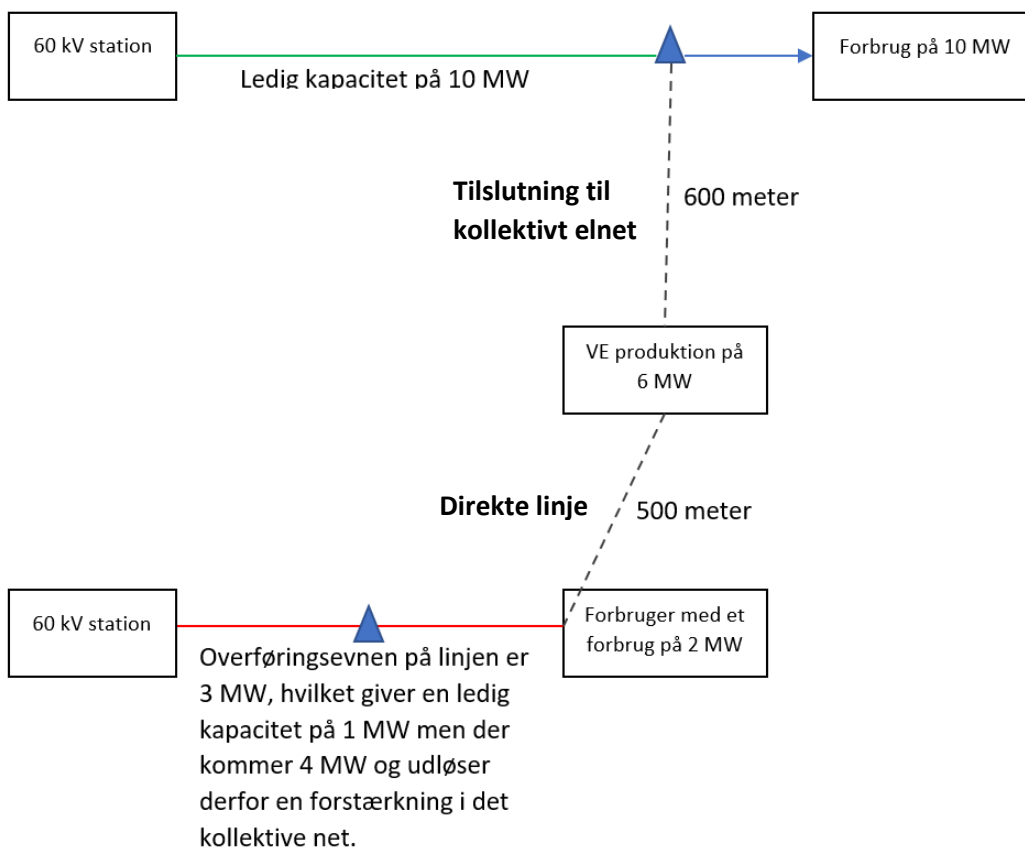
Tilladelseskriterierne skal suppleres af et kapacitetskriterium (§ 8-11)

Afstandskriteriet kan ikke stå alene i vurdering af, hvorvidt etablering af en direkte linje er samfundsøkonomisk hensigtsmæssigt. Her kan et eksempel være gavnligt (illustreret i figur 1): En forbruger med en effekt på 2 MW, som allerede er forbundet til det kollektive net, søger om tilladelse til at etablere en direkte linje til et nyt VE-produktionsanlæg på 6 MW. Længden af den påtænkte direkte linje er kortere end afstanden 500 m på den linje, der skulle etableres for VE-produktionsanlægget, hvis det skulle tilsluttes det kollektive net 600 m. Dermed vil der, jf. reglerne er i udkastet til bekendtgørelsen, kunne gives tilladelse til en direkte linje. Udfordringen er dog, at den linje i det kollektive net, som forbrugeren er tilsluttet, ikke har kapacitet nok til at bære en tilslutning på mere end 3 MW produktion, hvilket udløser en kapacitetsopgradering af det kollektive net, da det nye produktionsanlæg selv ved maksimalt forbrug kan tilføre det kollektive net en produktion på 4 MW. Den linje i det kollektive net, hvor VE-produktionsanlægget alternativt skulle tilsluttes (600 m væk) havde imidlertid en overkapacitet på 10 MW og måske ville produktion på denne linje endda afhjælpe en forbrugskapacitetsudfordring. Så selvom der spares 100 m elkabel, så er der samtidig en unødvendig kapacitetsopgradering og løsningen med en direkte ledning er dermed ikke en samfundsmæssig gevinst. Alligevel vil den potentielle

ejer af den direkte linje vil muligvis stadig forfølge en tilladelse, da værdien af tarifbesparelsen på den direkte linje opvejer meromkostningen til kapacitetsforøgelsen.

Der bør i tilknytning til afstandskriteriet, eller som et særskilt kriterie, indgå et hensyn til, at tilslutningen af det nye forbrug eller produktion på en direkte linje ikke må medføre et behov for en større opgradering af det kollektive net, der hvor det eksisterende forbrug eller produktion er tilsluttet det kollektive net, end der hvor det nye forbrug eller den nye produktion ellers ville være forbundet. Det bør desuden stå klart, at en kapacitetsforøgelse foranlediget af en producent / forbruger koblet op på en direkte linje vil udløse en ekstra tilslutningsbetaling på den eksisterende forbindelse til det kollektive net. I lighed med § 12 er der her behov for, at Energinet eller den relevante netselskab giver en vejledende udtalelse/vurdering af de nettekniske forhold i forhold til behovet for opgradering.

Figur 1: Illustration af eksempel

Afvigelsesmulighed er hensigtsmæssig under forudsætning af involvering af Energinet eller den relevante netvirksomhed (§ 12)

Det fremgår af udkastet, at Energistyrelsen kan dispensere fra afstandskriteriet, hvis ”ansøger har indhentet en vejledende udtalelse fra Energinet eller den relevante netvirksomhed om evt. nettekniske, systemmæssige og/eller samplaceringsmæssige hensyn”. Afvigelsesmuligheden er hensigtsmæssig i det omfang det af Energinet eller et netselskab finder, at der er væsentlige forhold der opvejer en manglende opfyldelse af

afstandskriteriet. Der kan være et lille overlap mellem denne bestemmelse og det ovenstående forslag om et kapacitetskriterie.

Gyldighed for tilladelse til etablering af direkte linje bør forkortes (§ 13)

Det fremgår, at tilladelse til etablering af direkte linjer bortfalder, hvis den direkte linje ikke er etableret inden for 10 år fra tilladelsens udstedelse. Den lange tidshorizont medfører, at der er en risiko for, at udviklingen i det omkringliggende net overhaler situationen, hvor tilladelsen er givet. En for lang tidshorizont kan derfor medføre en betydelig risiko for en kriteriet om hensigtsmæssig samfundsøkonomi ikke kan overholdes. For at imødegå denne problemstilling bør tidshorizonten for, hvor lang tid tilladelsen til etablering af en direkte linje er gældende, forkortes. Det kan hertil overvejes, om der skal være sammenhæng mellem tidshorizonten i denne bestemmelse og den i N1's opfordring til at medtage planlagt, fremtidig netudbygning under § 11.

2. Interne elektricitetsforbindelser

N1 finder det overordnet positivt over, at bekendtgørelsen kodificerer Energistyrelsens administrative praksis på området, så reglerne og administrationen for denne type konstruktion står mere klart end hidtil. Det er desuden en god mulighed for at sætte fokus på fordelene ved at have produktion og forbrug tæt sammen.

Der udestår imidlertid en række afklaringspunkter, før bekendtgørelsen er i mål. For det første skal det afklares, hvorvidt etablering af interne elektricitetsforbindelser er at betegne som inddragelse af kollektivt net. Hvis det er tilfældet, så er det vigtigt, at der er fuld klarhed om, at der er en omkostning forbundet med nedtagning af eksisterende målere, som skal dækkes. Netselskaberne kan ikke have afmeldte målere siddende hos kunder, bl.a. fordi de, uagtet at de er afmeldte, stadigvæk kommunikerer med vores systemer. De skal derfor nedtages.

For det andet skal det afklares, hvordan etablering af en intern elektricitetsforbindelse stiller forbrugeren i forhold til selv at kunne vælge elleverandør.

For det tredje skal det afklares, hvad netselskabernes rolle er i forhold til at foretage målinger til opgørelse af afgifter. Dette fremgår ikke af udkastet, og skal tilføjes til bekendtgørelsen som et punkt om afgifter. Fra vores perspektiv, vil det være lettest, hvis vi som netselskab laver nettomåling, på den baggrund udregner tarif og afgift.

Bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser fremstår samlet set, ligesom Bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, på mange punkter uklar og svært tilgængelig i forhold til formål, afhængigheder til andre begreber i elforsyningens love- og bekendtgørelses, samt intern sammenhæng i selve bekendtgørelsen. Det giver desværre grundlag for misforståelser, uforudsete udfordringer og samfundsøkonomisk suboptimale løsninger, som kunne være undgået. Vi henviser derfor også til GPD's hørings svar for specifikke bemærkninger af opklarende karakter.

3. VE-egenforbrugere

Fra N1's side støtter vi en omkostningseffektiv tarifiering af VE-egenforbrugere. Tilføjelsen af denne nye kundekategori skal ske på et grundlag, der er omkostningsægte og transparent, og som ikke overvælter omkostninger til øvrige brugere af det kollektive elnet.

Vi vil samtidig anføre, at bekendtgørelsen og beskrivelsen af VE-egenforbrugere ligesom Bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser på mange punkter fremstår uklar og svært tilgængelig i forhold til formål, afhængigheder til andre begreber i elforsynings love- og bekendtgørelses, samt intern sammenhæng i selve bekendtgørelsen. Det giver desværre grundlag for misforståelser, uforudsete udfordringer og samfundsøkonomisk suboptimale løsninger, som kunne være undgået. Vi henviser derfor også til GPD's høringssvar for specifikke bemærkninger af opklarende karakter.

4. Indtægtsrammer for netvirksomheder

Det bør være en grundlæggende forudsætning, at alle omkostninger relateret til ansøgning om etablering af direkte linjer, herunder ift. indsamling af oplysninger til brug for ansøgning, dispensation og ift. nettilslutning, skal henføres til ansøger, også hvis en ansøgning bortfalder. Det er vigtigt, at netvirksomhederne har sikkerhed for dette bidrag til en samfundsøkonomisk hensigtsmæssig etablering af direkte linjer. Det er uklart om de nuværende formuleringer i § 48 til fulde imødekommer dette.

Derudover vil vi fra N1's side gøre opmærksom på, at der kan være en uhensigtsmæssighed i de tilfælde, hvor interne elektricitetsforbindelser giver anledning til en reduktion i antallet af målere, fordi de ikke på samme tid giver anledning til en reduktion i omkostninger til drift og vedligehold af elnettet, men reducerer indtægtsrammen, som følge af indtægtsrammebekendtgørelsens § 22 vedr. ændret aktivitetsniveau.

- 00 -

Vi takker endnu engang for muligheden for at afgive bemærkninger og står til rådighed for eventuelle opklarende spørgsmål.

Med venlig hilsen

Jeppe Wraae Nielsen

N1 A/S

Energistyrelsen

Sendt pr. mail til Energistyrelsens hovedpostkasse
ens@ens.dk med kopi til lsfl@ens.dk

Paul Bergsøes Vej 6
2600 Glostrup

Billedskærervej 17
5230 Odense M

Telefon 4343 6000
teknig@teknig.dk
www.teknig.dk

4. november 2022

Side 1/2

Journalnummer 2022-796

TEKNIQ Arbejdsgivernes høringssvar på høring over bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

Energistyrelsen har med høringsbrev dateret 30. september 2022 fremsendt udkast til ændring af bekendtgørelse om VE-egenforbrugere i høring og anmodet om svar senest fredag den 4. november 2022.

TEKNIQ Arbejdsgivernes medlemsvirksomheder omfatter bl.a. virksomheder, der investerer i fx solceller til eget forbrug eller installerer forskellige former for produktions-, styrings- og lagringssystemer for kunder. Bekendtgørelse om VE-egenforbrugere berører derfor vigtige arbejdsområder for TEKNIQ Arbejdsgivernes medlemsvirksomheder, og vi indgår gerne i det fortsatte samarbejde på området.

Bekendtgørelsen om VE-egenforbrugere, herefter kaldet "udkastet", giver TEKNIQ Arbejdsgiverne anledning til følgende bemærkninger.

Generelle bemærkninger

TEKNIQ Arbejdsgiverne mener, at der bør lægges vægt på at få implementeret el-markedsdirektivets (Direktiv 2019/944 af 5. juni 2019 om fælles regler for det indre marked for elektricitet) bestemmelser om energifællesskaber korrekt, hvilket vi ikke mener er tilfældet i dag. Udkastet sigter mod en snæver definition af VE-egenforbrugere, som hensigtsmæssigt kan udvides til også at omfatte aktører i VE-fællesskaber og derved bidrage til en korrekt dansk implementering af elmarkedsdirektivet

Specifikke bemærkninger

§ 3

I bestemmelsen defineres VE-egenforbrugere meget snævert. TEKNIQ Arbejdsgiverne mener, at § 3 bør omformuleres, så den også omfatter aktører i energifællesskaber baseret på vedvarende energi. Dermed vil bekendtgørelsen kunne anvendes til at give deltagerne i energifællesskaber de rettigheder, som elmarkedsdirektivet beskriver.

§ 5

Med bestemmelsen skabes der usikkerhed omkring de fremtidige rammevilkår for aktører på området. Det er uklart, hvordan den enkelte VE-anlægs ejer skal finde information om hvilke regulatoriske og økonomiske konsekvenser en overskridelse af de 8 % vil afføde for de enkelte VE-egenforbruger. Dette er u hensigtsmæssigt, og derfor mener TEKNIQ Arbejdsgiverne, at det forlods bør beskrives, hvilke konsekvenser en overskridelse af de 8 % får for eksisterende og nye VE-egenforbrugerne, når/hvis dette sker.

§ 6

I forlængelse af vores bemærkning til § 3 mener TEKNIQ Arbejdsgiverne, at energifællesskaber og borgerenergifællesskaber bør indarbejdes i bestemmelsen og sidestilles med VE-egenforbrugere i samme bygning.

§ 7

Som det fremgår af § 2, er en VE-egenforbruger defineret som en elkunde, der kan producere vedvarende elektricitet til eget forbrug eller lagring via en intern elektricitetsforbindelse. Dette involverer ikke nødvendigvis det kollektive elnet. TEKNIQ Arbejdsgiverne mener derfor, at det er uforståeligt, at der med bestemmelsen lægges op til at deling af elektricitet i et fællesskab af VE-egenforbrugere nødvendigvis skal foranstalles gennem en aftale mellem de individuelle VE-egenforbrugere og det relevante netselskab. Dette vil kun være relevant i det omfang der eksporteres el til det kollektive elnet, og vil i øvrige situationer kun være et fordyrende mellemlid. Derfor mener TEKNIQ Arbejdsgiverne, at § 7 bør udgå.

TEKNIQ Arbejdsgiverne står naturligvis til rådighed for en uddybning af vores høringssvar.

Med venlig hilsen

Simon O. Rasmussen
Underdirektør

Paul Bergsøes Vej 6
2600 Glostrup

Billedskærervej 17
5230 Odense M

Telefon 4343 6000
teknig@teknig.dk
www.teknig.dk

4. november 2022

Side 2/2

Ulrik Jørgensen
forsker og rådgiver
mail: ulrik@uj-consult.dk
mobil: 2166 5424

4. november 2022

Til Energistyrelsen

Postkasse ens@ens.dk
Tonny Kofoed Olsen tkfo@ens.dk
Susanne Wejp-Olsen swpo@ens.dk
Christine Federlin chde@ens.dk
Leo Silfen Leth lsfl@ens.dk

Høringsvar til de tre bekendtgørelsesudkast om direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere

De tre udkast til bekendtgørelser blev udsendt i høring samme dag som høringsfristen til tredje delhøring til den seneste runde af ændringsforslag til Elforsyningsloven udløb. De udsendte udkast til bekendtgørelse er informative i forhold til forståelsen af intentionerne med den seneste revision af Elforsyningsloven, men gør samtidig, at de fremsendte høringssvar til denne ikke har haft nogen mulighed for at påvirke de rammer, som loven lægger for udformningen af bekendtgørelserne.

De følgende kommentarer og kritikpunkter må ses i dette lys, da væsentlige dele i de foreslåede bekendtgørelser ikke har et lovgrundlag uden at de foreslåede ændringer i Elforsyningsloven gennemføres i den foreliggende form, ligesom en række mangler i bekendtgørelserne afspejler tilsvarende mangler i revisionen af Elforsyningsloven.

Det fremgår ret klart af både loven og bekendtgørelserne, at det har været Energistyrelsens intention i så høj grad som muligt at kodificere det, som styrelsen opfatter som det hidtidige lovgrundlag og den hidtidige praksis i tolkningen af netselskabernes råderum i forlængelse af deres eneretsbevilling. Her har det været styrelsens intention at fastholde deres ret til at varetage udbredelsen og udbygningen af distributionsnettet uden at være begrænset af hensyn til grænserne for elkunders ejendom og uden særligt hensyn til elkunders ret til at udnytte eller dele egenproduceret el. Dette blev understreget af bemærkningerne til ændringerne i Elforsyningsloven, hvor styrelsen skriver:

En elkundes mulighed for at etablere en intern elektricitetsforbindelse til eget elproducerende anlæg placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted er en undtagelse til elforsyningslovens udgangspunkt om kollektivitet i landets elforsyning og de kollektive elforsyningsvirksomheders eneret. En intern elektricitetsforbindelse må derfor ikke stride mod den den bevillingshavende netvirksomhed eller Energinets de facto eneret til at etablere kollektivt net ...

I denne sammenhæng anføres der ikke noget hensyn til eller nogen begrænsninger, som afspejler retten til egenproduktion og udnyttelsen eller deling af denne. Det er bemærkelsesværdigt, da tolkningen af netselskabernes eneretsbevilling dermed ikke reflekterer de ændringer, som de nye rettigheder til egenproduktion og deling af denne giver elkunder (tidligere elforbrugere). Der er her tale om en uændret videreførelse af den lovgivning og reguleringsmæssige praksis, der var gældende før revisionen af Elforsyningsloven i december 2020, uden at der er taget hensyn til eller i det mindste reflekteret over elkundernes nye rettigheder til egenproduktion og udnyttelse hhv. deling af denne.

Denne tilgang kræver således mere end en henvisning til en påstået de facto eneret, men kræver, at denne eneret ikke strider mod andre bestemmelser og som samtidig er begrundet i et samfundsmæssigt set væsentligt og underbygget hensyn.

Denne manglende refleksion i lovbemærkningerne har afgørende betydning, da begrebet distributionsnet med adskilte tilslutninger for produktion hhv. forbrug tidligere har været ret entydigt i forhold til de elforbindelser dette dækkede, men med retten til deling af egenproduktion kommer til at stå over for elforbindelser, der anvendes til udnyttelse hhv. deling af egenproduceret el, som ikke længere er dækket af begrebet distributionsnet. Denne type forbindelser har hidtil været dækket af begrebet interne net, som nu omdefineres til interne elektricitetsforbindelser – en sproglig tilretning, som øjensynligt har til formål at lægge netbegrebet tættere på det, der er dækket af begrebet distributionsnet. Denne sproglige omdefinering løser ikke den udfordring, at der inden for en elkundes ejendom eller område, hvad enten elkunden står alene eller repræsenterer et fællesskab af elkunder vil være tale om deling af både el fra det kollektive elnet og egenproduceret mellem de forbrugende enheder, som findes inden for elkundens område.

Ad. udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere:

§5 åbner mulighed for, at der kan opkræves gebyrer og afgifter for egenproducerede elektricitet. Det viderefører en på flere måder uheldig og ganske arbitrær praksis, som blev etableret med rådighedstarifferne. Dem har Forsyningstilsynet ellers lagt op til skulle udfases i forbindelse med indførelsen af Tarifmodel 3.0 som åbner for kapacitetstariffer ved siden af forbrugstarifferne. Der åbnes desuden for helt nye afgifter m.v. på basis af en hypotetisk situation, som kunne tænkes at opstå, hvis egenproduktion overstiger 8% af det samlede elforbrug. Af alle de reguleringstiltag, der om få år bliver kunne nødvendige for fx at sikre at PtX produktion baseret på egenproduktion af el ikke belaster elnettet og forsyningen med stabil VE unødvendigt er denne bestemmelse alt for upræcis.

§6 afgrænser fællesskaber af VE-egenforbrugere til kun at have mulighed for at dele el inden for den enkelte bygning og de pålægges i øvrigt at betale alt, som der kan pålægges dem af ekstra omkostninger. Det sætter reelt denne type af fællesskaber helt ud af kraft. Med den manglende præcision i denne paragraf kan den også læses som om VE-egenforbrugere reelt ikke kan være medlemmer i et lokalt energifællesskab.

Ad. udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser:

§3 begrænser anvendelsen af interne elektricitetsforbindelser til alene at være muligt inden for elkundens forbrugsted eller i et område, der er umiddelbart tilstødende og som elkunden har råderet over og hvor afstanden mellem produktionsanlæg og forbrugsinstallation ikke overstiger 500 meter. Denne afgrænsning er snævrere end elkundens ejendom, som kan omfatte flere bygninger og flere matrikler – som oftest betinget af forhold, der intet har at gøre med elkundens aktiviteter, men afspejler praktiske og historiske opdelinger. Formuleringen er tæt knyttet til Elforsyningslovens bestemmelse om forbrugssted, som lider af at bygge på samme arbitrære afgrænsning. Afgrænsningen giver ikke blot reelle problemer for boligorganisationer, men også for landbrug og virksomheder, hvor der for sidstnævnte i praksis har været set bort fra afgrænsningerne. Nogle steder har det betydet, at det har været nødvendigt at gennemføre sammatrikulering for at undgå uhensigtsmæssige indgreb fra netselskabernes side. Det vil enten tvinge elkunder til at opdele anlæg på flere tilslutninger eller opgive at etablere egen VE-baseret produktion. Intet af dette giver samfundsmæssigt set mening.

§3, pkt.2 fastslår, at en tredjepart, der ejer et elproducerende anlæg på elkundens ejendom, skal være underlagt elkundens instruktion. Hvad denne instruktion i praksis indebærer afklares ikke nærmere, men samtidig udelukkes det, at tredjeparten selv kan forbruge el fra anlægget. Det kan skyldes en uigennemtænkt formulering, men dette fremstår umiddelbart som en hindring for, at VE-anlæg kan være ejet i fællesskab af flere parter på ejendomme, som deler el fra anlægget efter klare 'instruktioner' og samtidig udnytter en del af produktion til fælles forbrug på ejendommen. Det kan også være det modsatte, hvor ejendommens ejer

også ejer anlægget, men deler den producerede el med lejere på ejendommen – igen efter klare aftaler. Også her er det ganske uklart, hvilke fordele denne regulering har for netselskaber, samfund eller elkunder.

§4 skelner mellem deling af egenproduceret el købt og leveret fra det kollektive elforsyningsnet. I pkt.1 stilles krav om 'fuld og hel identitet mellem elkunden og den, der forsynes via den interne elektricitetsforbindelse' – en formulering, som stammer tilbage fra Skats krav om identitet. Denne stramning giver Elforsyningsloven ikke grundlag for. Skærpelsen kan føre til, at netselskaberne kræver ret til at etablere parallelle net inde på elkunders ejendom, hvilket ikke har nogen elteknisk begrundelse og fører til væsentlige ekstra omkostninger. I værste fald kan det gøre deling af egenproduceret el umulig. boligforeninger og bofællesskaber som optræder som elkunder gøre en samtidig deling af egenproduceret el og køb af el fra det kollektive elnet uoverskuelig.

§5 åbner for, at både egenproduceret el og el fra det kollektive elnet kan deles gennem en intern elektricitetsforbindelse, hvis dette sker inden for en bygning, men altså ikke på tværs af flere bygninger, ligesom anlægget skal være placeret på samme bygning, hvor forbruget sker. Elkunder, der på deres ejendom råder over flere bygninger bliver dermed nødsaget til at opsplitte deres anlæg.

§5, stk.2 og 3 indføres igen en skelnen mellem el fra det kollektive net og egenproduceret el, som giver anledning til at den enkelte 'forbruger' har ret til at vælge at deltage eller ikke deltage i et fællesskab på hvert af disse områder, selvom de ikke kan adskilles. Dette har ingen hjemmel i Elforsyningsloven, der alene fastslår, at den enkelte 'forbruger' har ret til selv at vælge elhandler – altså basalt set om 'forbrugeren' ønsker at indgå i et fællesskab eller ikke ønsker det. Bestemmelserne i §5 lægger i sin yderste konsekvens op til en opdeling af tilslutningerne og dermed parallelle kablinger, hvilket elteknisk ikke giver mening.

§5, stk.4 indfører så en væsentlig forskelsbehandling af ejerforeninger, som trods beliggenhed i samme ejendom forhindres i at have fælles egenproduktion og dele denne. Dette også til trods for, at fx bofællesskaber ofte er presset af deres finansieringsinstitut til at vælge denne ejerform frem for den ønskede andelsboligforening for at de kan opnå lån, selvom bofællesskaber har vedtægter, der forpligter beboerne over for fællesskabet.

Ad. udkast til bekendtgørelse for etablering af direkte linjer:

Det vil være relevant og nyttigt for udbygningen med landbaseret VE-produktion, at det med bekendtgørelsen er sikret, at lokale energifællesskaber, der ofte vil bestå af både boliger og erhvervsmæssig aktivitet med lokal varmeproduktion, og bofællesskaber har adgang til at etablere direkte linjer, hvor det eksisterende kollektive elnet ikke kan levere denne transport på en hensigtsmæssig måde.

Konkluderende overvejelser:

Sammen med en række grønne organisationer og boligorganisationer har jeg fremført kritik af den oprindelige revision af Elforsyningsloven i december 2020 for at være mangelfuld og modsigelsesfyldt. Dette er blevet fulgt op i relation til de senest fremlagte forslag til revision af loven fra før og efter sommeren her i 2022. Kritikken har været, at disse revisioner samlet set ikke har resulteret i en sammenhængende og konsistent implementering af de rettigheder til deling af egenproduceret el, som EU's direktiver om Elmarkedet og VE-støtte har lagt op til. Denne situation skærpes desværre med de seneste ændringsforslag og de fremlagte udkast til bekendtgørelser.

I stedet for at sikre en konsistent dansk implementering af de nye rettigheder, som lever op til direktivernes krav om en gunstig implementering, har Energistyrelsen som redegjort ovenfor bidraget med en række nye administrative og økonomiske hindringer for realiseringen af de nye rettigheder. Det råder den foreliggende kodificering af den eksisterende praksis og forståelse af eneretsbevillingen ikke bod på – den bidrager yderligere til, hvad vi har karakteriseret som en 'uklar retstilstand', som i sin effekt skader den danske

udbygning med VE, øger omkostningerne til elnettet og svækker borgerinddragelsen i omstillingen af den danske energiforsyning til større klimavenlighed.

Det har i denne nu mere en to-årige proces været udgangspunktet for vores arbejde, at det kollektive elnet er et aktiv for den danske elforsyning. Det skal bevares og udbygges i det omfang, der er behov for det. Men det må ikke ske ved, at det væsentlige supplement, som lokale energiløsninger i boligorganisationer og lokale energifællesskaber kan bidrage med, bliver begrænset med uklare henvisninger til netselskabernes historisk set reelt uafgrænsede eneretsbevilling, når problemet snarere er, hvor de legitime grænser for denne eneretsbevilling skal trækkes fremover.

Lokale fællesskaber kan koordinere og reducere elforbruget i forhold til den tilgængelige produktion og de kan herved begrænse behovet for udbygning af det decentrale og dyre dele af det danske kollektive elnet. Det afgørende politiske spørgsmål i denne sammenhæng må derfor være, om der med denne lovgivning og dens begrundelse også reelt opnås fordele af samfundsmæssig værdi – kort sagt at den er politisk meningsfuld og legitim. Henvisninger til lovgivningen, som den så ud før december 2020 kvalificerer altså ikke i sig selv til en uændret videreførelse af grænserne for netselskabernes eneretsbevilling.

Opnås der ikke nogen samfundsmæssige fordele, men alene begrænsninger i borgernes mulighed for at bidrage til den klimabetingede udbygning med VE og nedbringelse af omkostningerne i energisystemet, reducerer det legitimiteten i eneretsbevillingen, idet den tildeler private operatører administrative og økonomiske beføjelser på lovgivers vegne og på borgernes bekostning.

Den enkelte forbrugers ret til at kræve adgang til valg af elhandler og dermed også ret til et eget målepunkt i forhold til det kollektive elnet begrundes ikke nogen af de her diskuterede lovændringer og bekendtgørelser. Denne ret er samtidig en pligt for det aktuelle netselskab i at sørge for registrering af dette målepunkt og sikre, at forbruget af el bliver registreret. Om dette samtidig indebærer etablering af en særskilt tilslutning til det kollektive elnet eller blot ved at måleren hos den pågældende forbruger registreres i Energinets datahub er i denne sammenhæng underordnet. Udøvelsen af denne ret og pligt er dermed ikke afgørende for den fysiske udformning af og ejerskabet til specifikke kablinger.

Det kollektive elnet bliver ikke styrket eller udbygget bedre ved, at netselskabernes eneret giver dem mulighed for og nærmest en slags pligt til at forhindre elkunder, der repræsenterer fællesskaber af elforbrugere inden for afgrænsningen af egen eller fælles ejendom, i på tværs af bygninger og matrikler at etablere egenproduktion og deling af el. Derfor er det nødvendigt, at få ajourført bestemmelsen om forbrugssted i Elforsyningsloven, så den afspejler denne ret. Det er ligeledes nødvendigt at få tydeliggjort, at elkunder ikke blot kan være privatpersoner og virksomheder, men også kan være boligorganisationer, bofællesskaber og lokale energifællesskaber, hvor de sidstnævntes vil være nødvendige for, at en 'lokal kollektiv tarifering' bliver mulig i praksis

Der er omvendt ingen fordel for samfundet eller for det kollektive elnet ved, at netselskaberne får adgang til at kræve opsplnitning af elkunders egenproduktion og interne elektricitetsforbindelser med henvisning til bygningsmæssige eller matrikulære forhold. Ligesom der ikke er nogen fordel ved at indføre en forskelsbehandling mellem ejerforeninger, andelsforeninger, almene boliger og private boligudlejere.

Mvh, Ulrik Jørgensen

Høringsvar vedr. Energistyrelsens udkast til bekendtgørelser om hhv. interne elektricitetsforbindelser og VE-eigenforbrugere

Energistyrelsen har den 30. september 2022 sendt bl.a. de to ovennævnte udkast til bekendtgørelser i høring med svarfrist den 4. november. Indledningsvis skal jeg beklage, at den største del af høringsperioden er faldet sammen med valgkampen frem til folketingsvalget den 1. november, hvor Energistyrelsen har tilkendegivet, at styrelsen derfor kun "kan behandle rent tekniske spørgsmål".

Energistyrelsen har også svaret, at styrelsen "ikke udtaler sig vejledende om konkrete og/eller verserende sager" og derfor ikke har svaret på nedenstående spørgsmål (i fremhævet fed skrift), selv om der er tale om et spørgsmål af principiel art, der ikke angår en konkret eller verserende sag. Jeg håber derfor, at Energistyrelsen i sit høringsnotat kan tydeliggøre den principielle tolkning af elforbrugernes retsstilling, når de ønsker at organisere sig i et energifællesskab med det formål at dele egenproduceret VE-elproduktion og fælles elindkøb.

Generelt bærer de to udkast til bekendtgørelser præg af Energistyrelsens ønske om at kodificere den eksisterende praksis for regulering af forholdet mellem netselskaber og lokale initiativer for grøn omstilling i boligsektoren. Det er meget beklageligt, at Energistyrelsen ikke har ønsket at involvere sig i en mere helhjertet implementering af EU's lovgivning om energifællesskaber i direktiverne om hhv. elmarkedet og VE. EU-direktiverne har til formål at fremme lokalt engagement i produktion af klimavenlig energi, og det burde være klart, at en større udbredelse af lokal elproduktion tæt på elforbrugerne må være en fordel for elsystemet og bidrage til en mere omkostningseffektiv grøn omstilling ikke mindst i boligsektoren.

Med de udkast til bekendtgørelser, som Energistyrelsen har sendt i høring, er der risiko for, at den nuværende uklare retstilstand i forholdet mellem netselskaber og lokale energifællesskaber fortsætter. Uenighed om de tilslutningsvilkår, som netselskaberne sætter for indpasning af energifællesskabers lokale elproduktion, har medført, at flere fordelagtige projekter for solcelleanlæg med tilhørende stationært batterilager er blevet udsat eller helt opgivet. Netselskabers krav om opsplnitning af disse anlæg efter de fysiske tilslutninger til elnettet har medført krav, hvor sådanne anlæg er krævet opdelt i ned til 3 separate anlæg for en gruppe med 8 boliger (tilfældet i boligafdelingen Hedelyngen under Boligforeningen 3 B i Herlev). Den slags krav gør etableringen af lokal elproduktion både mere kompliceret, uoverskuelig for beslutningstagerne og mere omkostningskrævende end nødvendigt.

Med Forsyningstilsynets sagsbehandlingstider på op til halvandet år på klager over sådanne uenigheder er elforbrugernes retsstilling alvorligt forringet, og Forsyningstilsynets vægring ved aktivt at gribe ind over for "uberettigede hindringer og restriktioner" for udviklingen af energifællesskaber, jfr. bekendtgørelse 1069 af 30/05/2021 § 18, gør det ikke bedre. Denne bekendtgørelses § 12, stk. 3, der indebærer, at deltagere i et energifællesskab skal betale "gældende nettariffer og afgifter", når de ønsker at dele den egenproducerede elektricitet, bidrager til en kritisk forringelse af brugerøkonomien i de klimavenlige hybrid anlæg (solceller/-batterilager).

Det har været forventningen på baggrund af en længerevarende dialog mellem aktører inden for energifællesskaber og KEF-udvalgets medlemmer, at nye bekendtgørelser ville gøre det lettere for deltagere i energifællesskaber at dele den egenproducerede elektricitet på brugerøkonomisk rimelige vilkår. Men med formuleringerne i §§ 4 og 5 i bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser ser det ud til, at den uklare retstilstand fortsætter, eftersom der ikke er foreslået ændringer i bekendtgørelse 1069. Der er især tvivl om fortolkningen af begreber som "elkunde", "bygning" og "forbrugssted", jfr. mine efterfølgende konkrete spørgsmål.

Der er derfor en betydelig risiko for, at den fortsatte grønne omstilling primært bliver en opgave for de store energiselskaber og developere, der er organiseret i Green Power Denmark, der tydeligvis har fået stor indflydelse på formuleringerne i de to bekendtgørelses-udkast. Det vil efter min vurdering medføre, at den grønne omstilling bliver samfundsøkonomisk mere omkostningskrævende, og at et stort potentiale for etablering af lokal grøn elproduktion uden behov for statstilskud vil forblive uudnyttet til skade for realiseringen af klimalovens målsætning om en 70 % reduktion i udledning af klimagasser frem til 2030.

Det principielle spørgsmål, som jeg stillede til Energistyrelsen den 24. oktober, har følgende ordlyd:

En almen boligafdeling eller en privat andelsboligforening, der har flere fysiske tilslutninger (kabelskabe eller "gravstene") til det offentlige elnet, og som evt. er placeret på flere forskellige matrikler, men med en tæt geografisk sammenhæng (det gælder for stort set alle almene boligafdelinger), beslutter at etablere en fælles elforsyning (hovedmåler/bimåler-ordning med ét nyt fælles aftagenummer). Formålet hermed er at kunne dele egenproduktion fra solceller i boligafdelingen og supplerende fælles elindkøb fra en elleverandør. Med en sådan ordning oprettes én fælles hovedafregningsmåler med ét enkelt aftagenummer (til afregning med den valgte elleverandør) og en produktionsmåler (til registrering af elproduktion fra solcelleanlægget), og boligafdelingen får status som én elkunde (VE-egenforbruger).

Spørgsmålet i tilknytning til de to bekendtgørelsesudkast fra Energistyrelsen om hhv. interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere er, om boligafdelingen så vil være at betragte som én elkunde, der med den nye bekendtgørelse får ret til at etablere interne elforbindelser, der benyttes til at dele både den egenproducerede el og det fælles supplerende elkøb fra elleverandøren, jfr. udkastets §§ 4 og 5. Det skal præciseres, at boligafdelingen vil være indstillet på selv at finansiere etablering af nye interne net, der sikrer den bedst mulige deling af den samlede elforsyning (både egenproduktion og fælles elindkøb). Når boligafdelingens beboere deler den egenproducerede elektricitet bag den fælles nye hovedafregningsmåler, forudsættes det, at beboerne hverken skal betale nettarif eller elafgift, men alene rådighedstarif af den egenproducerede elektricitet, også når den evt. har været lagret i et batteri bag hovedafregningsmåleren.

Udover behov for at få et svar på ovenstående principielle spørgsmål rejser de to udkast nogle fortolkningsmæssige udfordringer, som det er vigtigt at få afklaret inden udstedelsen af de endelige bekendtgørelser:

1. Der er behov for at få en entydig definition på begrebet "elkunde". I bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser er elkunden defineret som en "fysisk eller juridisk person, der råder over et aftagenummer og aftager elektricitet på dette". Vil en almen boligafdeling eller en privat andelsboligforening, der vedtager at etablere et hoved/bimålersystem til fordeling og afregning af egenproduceret elektricitet, f.eks. fra et solcelleanlæg, og fælles supplerende el-indkøb fra en elleverandør, i bekendtgørelsens forstand være at betragte som "én elkunde", fordi boligafdelingen/andelsboligforeningen kun har ét fælles aftagenummer, mens beboerne alene råder over en bimåler til intern afregning?

Det er vigtigt at få afklaret, fordi det i bekendtgørelse 1069 af 30/05/2021 fremgår, at deling af elektricitet i et VE-fællesskab eller et borgerenergifællesskab skal ske "via det kollektive net" (§ 12, stk. 1), og at deltagerne ifølge § 12, stk. 3 i så fald skal betale "gældende nettariffer og afgifter". Med de seneste forhøjelser af nettarifferne efter Tarifmodel 3.0 vil et sådant betalingskrav undergrave driftsøkonomien i egenproducerende anlæg med tilhørende batterilager. Hvis bestemmelsen i § 12 fastholdes, vil det efter min vurdering være udtryk for "diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og gebyrer og netgebyrer, som ikke afspejler omkostningerne", som VE-egenforbrugere ifølge udkast til bekendtgørelse ikke skal være underlagt.

Det forekommer også at være i strid med § 16 i bekendtgørelse 1069, hvor tariferingen af VE-fællesskabers og borgerenergifællesskabers brug af nettet skal tage hensyn til fordelene for netselskabet af disse fællesskabers brug af nettet. Et egetforbrug af solcelleproduceret elektricitet og – ikke mindst – en

dynamisk drift af et tilknyttet batterilager med stærkt reduceret elindkøb i spidslasttimer rummer jo betydelige fordele for netselskabets drift af distributionsnettet. Jeg vurderer, at der mangler fuld overensstemmelse mellem nogle centrale bestemmelser og definitioner i de tre bekendtgørelser.

2. Det er også vigtigt at få en klar definition af begrebet "én bygning", der benyttes i bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser § 5. Mange almene boligafdelinger og private andesboligfor- eninger består af flere fysisk selvstændige bygninger, selv om de udgør en økonomisk samlet enhed. I bekendtgørelsens § 2, pkt. 3 defineres "forbrugssted" bl.a. som et punkt, "hvorfra der aftages elektricitet ... til sammenhængende bygninger fordelt på flere matrikelnumre med kun én forbruger af elektricitet". Det forekommer, at der ikke er sammenhæng mellem disse definitioner. Det fører til mit andet spørgsmål, der vedrører den sondring mellem elkundens rettigheder til at bruge interne elektricitetsforbindelser til deling af elindkøb fra nettet (§ 4) og til deling af egenproduceret elektricitet (§ 5), hvor det fremgår, at det kan ske "inden for én bygning med et eller flere aftage- numre". Hvorfor skal der ifølge Energistyrelsen gælde mere restriktive regler for deling af egenprodu- ceret elektricitet (§ 5) end for deling af fælles elindkøb fra nettet (§ 4)?

I Energistyrelsens svar til mig den 27. oktober skrives der bl.a.: "*Kort opridset anses transport af el mellem flere elforbrugere for at være distribution. Det vil også gælde for fysisk deling af el mellem deltagerne i et energifællesskab.*" Og senere hedder det: "*En intern elektricitetsforbindelse kan derfor som foreslået i bekendtgørelsen kun bruges af en enkelt elkunde, og kan ikke anvendes til distribution af elektricitet mellem flere forbrugere (som fx deltagerne i et energifællesskab).*"

En "elkunde" defineres i bekendtgørelsen som en person, der "råder over et aftagenummer og aftager elektricitet på dette". Hvordan kan deling af elektricitet mellem beboere, der afregner deres elforbrug i fællesskab bag én afregningsmåler med ét aftagenummer, og som derfor må betragtes som én elkunde, være omfattet af kravet om at bruge det kollektive distributionsnet til indbyrdes deling med de negative driftsøkonomiske konsekvenser, som dette vil få for solcelleanlæg med batterilager?

Generelt efterlader de to udkast til bekendtgørelser om hhv. interne elektricitetsforbindelser og VE-egen- forbrugere derfor et indtryk af, at Energistyrelsen fortsat forholder sig mere negativt og restriktivt til imple- menteringen af EU-lovgivning om energifællesskaber, end tilkendegivet af KEF-udvalgets medlemmer under den langvarige dialog, som udvalget har haft med de aktive aktører inden for lokal grøn omstilling i boligsektoren. Jeg håber dog, at Energistyrelsen i sit høringsnotat vil åbne for en mere rimelig håndtering af lokal grøn omstilling, end det kommer til udtryk i de to udkast. En fortsat restriktiv implementering i strid med intentionerne bag EU-lovgivningen vil afskære Danmark fra at udnytte det store potentiale for grøn elproduktion i boligsektoren og på den baggrund gøre den vigtige grønne omstilling mere omkostnings- krævende end nødvendigt.

Jeg har skrevet dette høringssvar som beboervalgt bestyrelsesmedlem i AKB Københavns afdeling Øbro 95, der har haft et solcelleanlæg i drift siden juli 2016, og som en selvstændig konsulent, der siden 2016 har bistået almene boligafdelinger med at planlægge og realisere solcelleanlæg med tilhørende batterilager.

Med venlig hilsen

Steen Hartvig Jacobsen, Østerbrogade 95, 1.th., 2100 København Ø.

Tlf: 40 13 44 84, e-mail: steen.hartvig.jacobsen@gmail.com eller steen@hartvig.com

København, den 4. november 2022

Høringssvar – Høring over bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

BL – Danmarks Almene Boliger har den 1. oktober 2022 modtaget høring over bekendtgørelse om VE-egenforbrugere.

BL takker herfor og har følgende bemærkninger til høringen:

Generelle bemærkninger

Vi henviser til vores tidligere høringssvar til ændringer af elforsyningsloven af henholdsvis [1. juli 2022](#), [15. august 2022](#) og [30. september 2022](#).

Som beskrevet i ovenstående høringssvar så vanskeliggøres etablering af solceller i de almene boligafdelinger af, at afdelingens egenproducerede el skal distribueres mellem bygningerne i afdelingen via det kollektive net. Konsekvensen er, at man ikke kan udnytte den egenproducerede strøm på tværs af bygningsmassen inden for den enkelte boligafdeling, idet passage af en hovedmåler medfører pålæg af tariffer og afgifter.

Definitionen af VE-egenforbrugere

BL ser positivt på, at VE-direktivets bestemmelser omkring VE-egenforbrugere implementeres i den danske lovgivning, men savner fortsat en definition af "forbruger" og en præcisering af, hvem der kan optræde som "elkunde".

BL opfordrer til, at boligorganisationen/boligafdelingen sikres status som "elkunde", og den VE-producerede strøm, som produceres og anvendes internt i afdelingen, anses som "eget forbrug", jf. bekendtgørelsens § 2. BL bemærker, at definitionen i både den foreslåede bekendtgørelse og lov om elforsyning er mere restriktiv end artikel 2, nr. 14 i VE-direktivet.

VE-direktivets artikel 2, nr. 14:

"VE-egenforbruger: en slutkunde, der opererer på sin lokalitet inden for afgrænsede områder eller, hvis en medlemsstat tillader det, på andre lokaliteter, og som producerer vedvarende elektricitet til eget forbrug og som kan lagre eller sælge egenproduceret vedvarende elektricitet, forudsat at disse aktiviteter — for så vidt angår andre VE-egenforbrugere end husholdninger — ikke udgør deres primære forretnings- eller erhvervsmæssige virksomhed."

Som nævnt i tidligere høringssvar opfordrer BL til, at reglerne som minimum sikrer, at en grundejer har mulighed for at føre strømmen fra egne VE-anlæg rundt på egne sammenhængende matrikler, uden at dette skal ske via det kollektive net. Dette er en minimumsbetingelse for, at der etableres VE-anlæg lokalt.

Bekendtgørelsens § 1, stk. 2

En fiskal afgift er en afgift, der betales som en skat til det offentlige, og som udelukkende har et provenumæssigt sigte. Der er dermed ikke tale om adfærdsregulerende afgifter, når der er tale om fiskale afgifter.

I Skatteøkonomisk Redegørelse 2019 behandler Skatteministeriet bl.a. i kapitel 5 elafgiften og skriver følgende om den (side 172):

"Formålet med energiafgiften på elforbrug er (ligesom med energiafgiften på fossile brændsler) at reducere energiforbruget og understøtte Danmarks klima- og energipolitiske målsætninger. Samtidig har energiafgiften på elforbrug også et fiskalt sigte."

I Skatteøkonomisk Redegørelses tabel 5.10 undersøges yderligere elafgiftens selvfinansierungsgrad, som må være et udtryk for, at afgiften anses som et adfærdsændrende redskab. Det står dermed langt fra klart, hvilke afgifter der henvises til i bekendtgørelsen, når der står, at den ikke finder anvendelse for fiskale afgifter, da langt de fleste afgifter må forstås som havende både adfærdsregulerende og fiskale sigter.

På den baggrund finder BL det relevant, at det præciseres med en udtømmende liste over, hvilke afgifter bekendtgørelsen ikke finder anvendelse for.

Bekendtgørelsens § 4

BL bemærker, at ordet "nogen" ser ud til at mangle i § 4, nr. 1, litra b. Hvilket kan læses som, at der kan pålægges VE-egenforbrugere gebyrer og afgifter for deres egenproducerede elektricitet fra vedvarende energikilder, som forbliver inden for deres forbrugssted – så længe disse ikke er diskriminerende eller uforholdsmæssige.

Dette må antageligvis være en fejl, da en sådan regel vil være i strid med VE-direktivets artikel 21, nr. 2, a), ii).

BL foreslår, at § 4, nr. 1, litra b bringes i overensstemmelse bestemmelsen i VE-direktivet, og ordlyden bliver følgende:

"diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og nogen gebyrer eller afgifter i forbindelse med deres egenproducerede elektricitet fra vedvarende energikilder, som forbliver på deres lokalitet."

BL foreslår desuden, at § 4, nr. 4 indarbejder hele ordlyden fra VE-direktivets artikel 21, nr. 2, d). Ordlyden vil derefter være:

"at modtage betaling, herunder eventuelt gennem støtteordninger, for egenproduceret vedvarende elektricitet leveret til nettet, der afspejler markedsværdien og kan tage hensyn til dens langsigtede værdi for nettet, miljøet og samfundet."

Bekendtgørelsens § 5

BL er bekymret for, at denne bestemmelse, hvis den ikke er følges op med yderligere retningslinjer, kan virke stærkt hæmmende for den grønne omstilling af landets elforbrug, også langt førend, at VE-egenforbrugeres elproduktion på egne anlæg udgør 8 pct. af landets samlede installerede elkapacitet.

VE-egenforbrugere er ikke koordinerede i deres opsætning af VE-anlæg og har desuden ikke nogen indflydelse på, hvor meget kapacitet andre VE-egenforbrugere opsætter. Der er dermed

ingen kontrol for den enkelte VE-egenforbruger over, om de 8 pct. af den samlede elkapacitet overskrides, når først anlægget er opsat.

Dette kan frygtes at afholde potentielle VE-egenforbrugere fra at opsætte VE-anlæg, uanset hvor tæt på eller langt fra de som samlet gruppe er på at udgøre 8 pct. af landets samlede installerede elkapacitet, når der kan opstå berettiget tvivl om, dette er en økonomisk rentabel beslutning, også EFTER at de omtalte ikke-diskriminerende og forholdsmæssige gebyrer og afgifter fra VE-egenforbrugere medregnes.

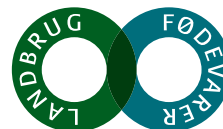
For at mindske denne usikkerhed opfordrer BL til, at det i bekendtgørelsen eller tilhørende vejledning uddybes, hvilke situationer der kan udløse statslige afgifter og gebyrer efter bekendtgørelsens § 5, nr. 2.

BL har herudover ikke yderligere bemærkninger til høringen.

Med venlig hilsen

Bent Madsen
Adm. direktør

Energistyrelsen
Center for vedvarende energi
Carsten Niebuhrs Gade 43
1577 København V

Ålborg, Axeltorv 3
1609 København V
+45 3339 4000
+45 3339 4141
info@lf.dk
www.lf.dk
R DK 25 52 95 29

Høringssvaret er sendt elektronisk til ens@ens.dk med kopi til swpo@ens.dk og chfe@ens.dk

Høring over bekendtgørelse om VE-egenforbrugere - journalnummer 2022-796

Landbrug & Fødevarers bemærkninger til udkastet til lovforslaget fremgår nedenfor.

Anvendelsesområde og definitioner

Af lovforslaget fremgår det, at VE-egenforbrugere forstås ved 'en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted kan producere vedvarende elektricitet til eget forbrug eller lagring via en intern elektricitetsforbindelse'.

Landbrug & Fødevarer forstår ved denne nye formulering i bekendtgørelsesudkastet, at man derved ændrer definitionen af VE-egenforbrugere, således at man fremover kun kan godskrives som VE-egenforbruger (i afgifts og tarifmæssig sammenhæng) ved etablering af en intern elektricitetsforbindelse, og ikke ved anvendelse af det kollektive net.

Det er en markant ændring af definitionen af egenforbrugere, og det vil efter Landbrug & Fødevarers vurdering være i modstrid med definitionen i EU's direktiv for vedvarende energi, hvor en intern elektricitetsforbindelse ikke indgår som en forudsætning for kategoriseringen som VE-egenforbruger.

Derudover finder Landbrug & Fødevarer det meget u hensigtsmæssigt fra et samfundsøkonomisk perspektiv, hvis forbrugere med eget energiproducerende anlæg nu skal etablere en separat kabelføring. Derudover forværres den i forvejen dårlige rentabilitet ved at etablere VE-anlæg ifm. forbrugsstedet. Det finder Landbrug & Fødevarer igen modstridende med VE-direktivet, hvor egetforbrug ikke må pålægges uforholdsmæssige gebyrer og omkostninger.

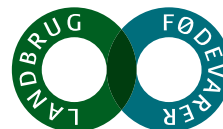
I Landbrug & Fødevarer vil vi derfor kraftigt opfordre til at ændre definitionen, så den igen flugter med EU-retningslinjerne.

VE-egenforbrugere

Det følger af §5, 2) i bekendtgørelsesudkastet, at der kan opkræves gebyrer fra egenforbrugere med en produktionskapacitet over 30 kW og fra egenforbrugere med en mindre kapacitet, som i øvrigt ikke indgår i nogen form for støtteordninger, hvis der efter 2026 bliver truffet en vurdering af, at den samlede mængde egenproducerende anlæg har en u hensigtsmæssig for elsystemets finansielle bæredygtighed.

Landbrug & Fødevarer vil gerne anmode Energistyrelsen om en nærmere redegørelse for, hvordan man er kommet frem til, at alle egenforbrugere med en kapacitet over 30 kW uden videre skal kunne pålægges gebyrer og afgifter.

Derudover vil vi i Landbrug & Fødevarer gerne advare mod at introducere store usikkerhedselementer for de forbrugere, som ønsker at blive egenforbrugere, til gavn for

samfundsøkonomien i den grønne omstilling, da det kan afholde forbrugerne fra at investere. Det bør derfor gøres klart, at man ikke fra den ene dag til den anden kan blive pålagt nye gebyrer og afgifter, som kan trække tæppet væk under investeringens økonomiske levedygtighed.

Med venlig hilsen

Simon Horsholt

Seniorkonsulent

Klima & Energi

M +45 2785 2384

E simh@lf.dk

Til
Energistyrelsen
Sendt pr. mail til Energistyrelsens hovedpostkasse
ens@ens.dk cc. til Leo Silfen Leth, lsfl@ens.dk

Skæringvej 88
8520 Lystrup
Telefon: 6053 0331
E-mail: sekretariat@solcelleforening.dk

www.solcelleforening.dk

Side 1/2

Fredag den 4. november 2022

Dansk Solcelleforenings høringsvar vedrørende bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

Dansk Solcelleforening takker for muligheden for at afgive høringsvar i forbindelse med høring vedrørende bekendtgørelse om VE-egenforbrugere (Journalnummer 2022-796).

Bekendtgørelsen om VE-egenforbrugere berører mange af Dansk Solcelleforenings medlemmer, der installerer solcelleanlæg for kunder til egetforbrug, hvad enten det er boligforeninger, udlejningsejendomme, industri- og erhvervsvirksomheder eller det offentlige. Dansk Solcelleforening er i udgangspunktet positiv overfor at indføre begrebet VE-egenforbrugere, men mener at nærværende forslag til bekendtgørelse skaber en del uklarheder, der skal ryddes af vejen. For ellers risikerer de at få betydning for tempoet i udbygningen af solenergi. Det er et arbejde Dansk Solcelleforening gerne samarbejder om.

Generelle betragtninger

Dansk Solcelleforening ser positivt på at fællesskaber af VE-egenforbrugere får mulighed for at dele el indenfor en bygning med selvstændige aftageumre eller i hele ejendomme via det kollektive elnet på samme vilkår som et lokalt energifællesskab. Vi mener dog anvendelsesområdet er for snævert defineret og bør udvides, jf. specifikke bemærkninger nedenfor.

Af bekendtgørelsen fremgår at deling af grøn strøm i et fællesskab af VE-egenforbrugere skal foranstalles via aftale mellem de individuelle VE-egenforbrugere og det relevante netselskab. Dansk Solcelleforening mener ikke netselskaberne skal foranstalte deling, når strømmen ikke transporteres via det kollektive elnet. Derimod bør netselskaberne forpligtes til at oplyse et fælles tilslutningspunkt, der skal anvendes til det kollektive elnet, når der er tale om en flerhed af VE-egenforbrugere, der gør brug af en intern elektricitetsforbindelse. Generelt anbefaler vi i højere grad at netselskaberne forpligtes til at understøtte udbredelsen af energifællesskaber ved at selskaberne benchmarkes op imod hinanden og motiveres via indtægtsrammereguleringen.

Samtidig anbefaler Dansk Solcelleforening fsva. ejerskab, at det skal være muligt for et fællesskab af VE-egenforbrugere at gå sammen og eje VE-anlægget og de interne elektricitetsforbindelser i fællesskab. Det bør være muligt for ejere at oprette et selskab, hvorigennem omkostninger og vedligehold af interne elektriske linjer og anlæg aftales parterne imellem.

Specifikke bemærkninger

Ifølge §3 forstås et fællesskab af VE-egenforbrugere i snæver forstand som mindst to VE-egenforbrugere, der er afgrænset til at operere sammen i samme bygning eller boligejendom. Dansk Solcelleforening mener ikke fællesskabet af VE-egenforbrugere skal være afgrænset til samme bygning eller boligejendom. Det skal også gælde andre typer af aktører, og udvides til at omfatte aktørkredsen for VE-fællesskaber og borgerenergifællesskaber, herunder virksomheder og offentlige myndigheder.

Bekendtgørelsens §5 konkretiserer, at der kan opkræves særlige tariffer for egenproduktion, der for-

bliver på egen lokalitet. Det er alarmerende og kan i værste fald få betydning for tempoet i udbygningen af VE og den grønne omstilling generelt, at der i princippet lægges op til at videreføre en opkrævning af egenproducenter, der minder om rådighedstariffen, der ellers ophører med udgangen af 2023. Dansk Solcelleforening anbefaler på det kraftigste, at denne paragraf udgår eller omskrives med afsæt i at flere egenproducenter samfundsmæssigt udgør en gevinst for os alle, idet lokal samordning af produktion og forbrug aflaster elnettet og behovet for udbygning af elinfrastrukturen.

Dansk Solcelleforening mener egenproducenter/forbrugere skal friholdes for omkostninger af den strøm, de selv producerer og forbruger, og derfor kun bør tariferes for anvendelsen af det kollektive elnet som øvrige forbrugere og producenter. Dansk Solcelleforening finder det alarmerende, at netselskaber og Energinet med denne bestemmelse får mulighed for at tarifere VE-egenforbrugere for den strøm, de selv producerer og som forbliver på deres lokalitet, og på intet tidspunkt er i kontakt med det kollektive elnet. Netselskaberne og Energinet skal alene tarifere i snitfladen til det kollektive elnet. Andet er i strid med VE-II direktivets art. 21, stk. 2, der siger at VE-egenforbrugere ikke skal være underlagt diskriminerende eller uforholdsmæssige procedurer og gebyrer og netgebyrer, som ikke afspejler omkostningerne i forbindelse med den elektricitet, de forbruger fra eller tilføjer nettet. Forslaget om opkrævning af tariffer, gebyrer og afgifter for VE-egenforbrugeres egenproducerede grønne strøm underkender at den decentrale produktion har elementer, der understøtter elnettets effektivitet og aflaster elnettet og behovet for udbygning og forstærkning. Ikke mindst underkender det, at samordning af produktion og forbrug mindsker betydelige nettab, fordi transporten af den grønne strøm reduceres.

Samtidig skabes der med §5, stk. 2 usikkerhed om rammebetingelserne for udbygning af solenergi, som er et unødvendigt benspænd for solcellebranchen. Bestemmelsen giver ret til at opkræve gebyrer og afgifter fra den 1. december 2026, hvis den samlede andel af anlæg til eget forbrug overstiger 8 pct. af Danmarks samlede installerede elkapacitet. Det er alt andet lige svært gennemskueligt for solcellebranchen, at vide hvornår denne grænse er nået – og det risikerer at få konsekvenser for investeringslysten og tempoet i udbygningen af VE, at der indenfor nær fremtid er udsigt til en stop-go effekt af ukendt omfang. Dansk Solcelleforening anbefaler at der i stedet skabes stabile rammevilkår- og betingelser for branchen både på kort og lang sigt.

Desuden er det i bekendtgørelsens §5 stk. 3 præciseret, at muligheden for at opkræve gebyrer og afgifter fra VE-egenforbrugeres egenproducerede vedvarende elektricitet brugt på egen lokalitet gælder for anlæg med en total installeret kapacitet på over 30 kW. Dansk Solcelleforening er uforstående overfor denne grænse på 30kW, der er ny, og som der ikke er dokumentation for. Denne nye grænse indfører endnu en unødigt kompleksitet/regel i de lovgivningsmæssige rammer for egenproducenter/forbrugere, og derfor anbefaler Dansk Solcelleforening at fjerne grænsen ved at udelade denne bestemmelse.

På baggrund af fremsendte kommentarer anmoder Dansk Solcelleforening om, at Energistyrelsen genovervejer forslag til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere.

Skulle fremsendte give anledning til spørgsmål, står vi naturligvis til rådighed.

Med venlig hilsen

Flemming Vejby Kristensen
Formand

Danske Havnenshøringssvar vedr. udkast til Bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

13. oktober 2022

Danske Havne kvitterer hermed for muligheden for at afgive høringssvar til udkastet til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere.

Danske Havne vurderer, at det giver god mening at fokusere mere på en moderne og fremadrettet definition af VE-egenforbrugere, som bekendtgørelsen lægger op til.

- Definitionen er dog ikke bred nok, idet et havneområde, med de lejere og bygninger, som ligger på dette, ikke i forhold til udkastet kan defineres som en samlet enhed af egenforbrugere. Også selvom disse skulle ønske at gå sammen om et fælles solcelleanlæg, som kan dække energiforbrug og havneaktiviteter, som lys, strøm til kraner, køling mv, på havnens område.
- En sådan sammenslutning vil kunne give et ekstra VE-bidrag til Danmarks energi-uafhængighed, og en enkel indgang for fx netselskabet mv. Derfor bør det gøres lettere for erhvervshavnene at indgå i den slags sammenslutninger, som kan optimere og maksimere solcelleproduktion på og ved havnebygninger.
- På den baggrund foreslås det, at definitionen udvides til at omfatte denne mulighed.

Venlig hilsen Camilla Rosenhagen

Energistyrelsen
Carsten Niebuhrs Gade 43
1577 København
Sendt pr. mail til ens@ens.dk og cc til tkfo@ens.dk,
swpo@ens.dk, chfe@ens.dk, lsfl@ens.dk, brt@ens.dk

Høring af fire bekendtgørelser om hhv. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser, VE-egenforbrugere og indtægtsramme for netvirksomheder

04. 11 2022

Cerius A/S og Radius Elnet A/S har modtaget udkast til fire bekendtgørelser i høring. Bekendtgørelserne indeholder regler, der vil følge op på lovforslag om ændring af lov om elforsyning, der bl.a. vedrører geografisk differentierede forbrugstariffer og lokal kollektiv tarifiering, direkte linjer, regler om VE-egenforbrugere og interne elektricitetsforbindelser m.v.

Hovedkontor:
Hovedgaden 36
4520 Svinninge

Da der er en sammenhæng mellem de enkelte bekendtgørelser, er det følgende ét samlet høringssvar til alle fire bekendtgørelser. Vi finder det mest hensigtsmæssigt, at høringssvaret læses i en sammenhæng, uanset at de enkelte bekendtgørelser behandles i forskellige afdelinger i Energistyrelsen.

Nedenstående kommentarer vedrører således

- bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser (journalnummer 2022-796),
- bekendtgørelse om VE-egenforbrugere (journalnummer 2022-796),
- bekendtgørelse om ansøgningsproces og tilladelseskriterier for etablering af direkte linjer på hav og på land (journalnummer 2022-796), og
- bekendtgørelse om indtægtsrammer for netvirksomheder (journalnummer 2022-796)

Nedenstående er kommentarer fra både Cerius A/S og Radius Elnet A/S (i det følgende Cerius-Radius).

Cerius-Radius bakker i øvrigt op om Green Power Danmarks høringssvar.

Overordnede kommentarer til høringen

Helt indledningsvist skal det bemærkes, at der ved udsendelsen af ovennævnte 4 bekendtgørelser i høring endnu ikke er taget stilling til de høringskommentarer Cerius-Radius har sendt til Energistyrelsen vedrørende lovforslag om bl.a. direkte linjer og interne elektricitetsforbindelser. Der vil derfor i forbindelse med dette høringssvar være behov for at henvise til eller gengive allerede afgivne høringskommentarer, da de vil have relevans for den – i nærværende høring - nærmere implementering af lovforslagets bestemmelser og for læsningen heraf.

Cerius-Radius er bekymret for en unødigt kompleksitet i bekendtgørelsen om interne elektricitetsforbindelser og vil opfordre til, at der ryddes ud i unødige gentagelser og henvisninger til allerede gældende ret. Cerius-Radius bifalder, at myndighedernes praksis for interne net nu kodificeres, men med et samtidigt ønske om, at reguleringen skal være gennemskuelig og transparent.

Cerius-Radius oplever en grundlæggende usikkerhed hos de netbrugere/energifællesskaber, der henvender sig til os, om hvad der ligger af rettigheder og forpligtelser i den gældende bekendtgørelse om VE-fællesskaber og borgerenergifællesskaber. Cerius-Radius vil derfor opfordre til, at der i forbindelse med arbejdet med bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, bliver taget stilling til, hvad de to bekendtgørelser hver især regulerer.

I forhold til bekendtgørelsen om ansøgningsproces for direkte linjer, savner Cerius-Radius en beskrivelse af den proces, der indledningsvist foregår hos Netselskabet og hvor ansøger skal indhente oplysninger til brug for den videre ansøgningsproces hos Energistyrelsen. For Cerius-Radius er det vigtigt at få slået fast, at vi ikke skal ud og "afsøge markedet" for eventuelle forbrugs- og produktionsanlæg, som ansøger eventuelt kunne forbinde sig til via en direkte linje. Herudover er det vigtigt at få en klar proces for netselskabets valg af tilslutningspunkt til det kollektive elforsyningsnet for "det samlede anlæg" med den direkte linje.

I forhold til udkastet til ændringer i indtægtsrammebekendtgørelsen bemærkes det overordnet, at det er væsentligt, at alle omkostninger som netselskaberne afholder vedrørende etablering af direkte linjer skal være omfattet af muligheden for omkostningsdækning. I det nuværende udkast er der alene taget stilling til administrative omkostninger. Dertil kommer, at den løsning der er lagt op til, hvor de administrative omkostninger samt tilhørende indtægter udeholdes af de regulatoriske niveauer forekommer uhensigtsmæssig. I stedet foreslås, at muligheden for omkostningsdækning håndteres via tillæg.

I det nedenstående ses nærmere kommentarer til de enkelte elementer i bekendtgørelsesudkastene.

Bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser

Cerius-Radius lægger helt overordnet til grund, at der med nærværende bekendtgørelsesudkast om interne elektricitetsforbindelser, alene er tale om fremadrettet regulering – det vil sige de fastsatte regler alene kommer til at gælde for nyttilslutninger og eventuelle tilslutningsændringer af værende tilslutninger.

Energistyrelsen bedes bekræfte dette.

Kapitel 1 - definitioner

Cerius-Radius vil anbefale, at der ikke indføres definitioner i bekendtgørelsen, som allerede er defineret i elforsyningsloven, da der er stor sandsynlighed for, at paragrafhenvisninger i definitionerne forældes, når der i elforsyningslovens § 5 sker ændringer. Herudover er det uhensigtsmæssigt at have samme definition to steder i lovgivningen, hvis den har samme betydning.

Kapitel 2 - kriterier for brug af interne elektricitetsforbindelser

Systematikken

Systematikken i bekendtgørelsen er, at §§ 3, 4 og 5 "udmønter" elforsyningslovens § 5, nr. 20, litra a) - c) (jf. lovforslag) – altså definitionen af en intern elektricitetsforbindelse. Bekendtgørelsens § 3 henviser således til lovens litra a, § 4 henviser til lovens litra b og § 5 henviser til lovens litra c.

Umiddelbart virker det som om, at der i bekendtgørelsen ikke er fastlagt kriterier, men mere er tale om en nærmere forklaring af definitionen af en interne elektricitetsforbindelse, som jo netop er defineret i elforsyningslovens § 5 (nr. 20 i lovforslaget). Hvis definitionen i elforsyningsloven er uklar, bør denne uklarhed søges afklaret i selve elforsyningsloven og ikke i en bekendtgørelse.

Cerius-Radius er bekymret for, at den "mekaniske tilgang", hvor der i både §§ 3, 4 og 5 er megen gentagelse af teksten fra loven, vil gøre forståelsen af reguleringen af interne elektricitetsforbindelser unødigt kompliceret.

Cerius-Radius vil derfor opfordre til, at bekendtgørelsens §§ 3-5 gentænkes. Det bør i den forbindelse overvejes, om de kriterier, der nævnes i henholdsvis § 3, § 4 og § 5 finder generel anvendelse og ikke kun i relation til fx tilslutning af produktionsanlæg. Herved vil nogle af kriterierne kunne skrives sammen og det vil kunne lette læsningen. Se i øvrigt kommentarer nedenfor til §§ 3-5.

§ 3

Som vi forstår bekendtgørelsens § 3, er den et forsøg på at definere hvad der skal forstås ved "*tilknytning til*", hvilket reguleres nærmere i stk. 1, nr. 1, litra b). Litra a) er således blot en konstatering af, at produktionsanlægget kan være placeret på forbrugsstedet, hvilket vi – hvis det findes nødvendigt - vil anbefale fremgår af definitionen i elforsyningsloven i stedet, da det ligger implicit i en intern elektricitetsforbindelse, at den forbinder forbrug og produktion inde på forbrugsstedet. Henvi-
sningen til

litra a) (som henviser til definitionen i elforsyningsloven) i litra b) er derfor også unødigt kompliceret og kan derved undgås.

I § 3, stk. 1, nr. 2, litra b), hvorefter produktionsanlægget kan ejes eller forvaltes af en tredjepart, må det forventes, at der skeles til og findes inspiration i regler om nettoafregning af egenproducenter¹. Bestemmelsen samt stk. 2 bør derfor kortes og evt. anvende samme formulering (hvis dette er tiltænkt) som kendes herfra.

Det anføres i stk. 2, at tredjepart kan stå for måling. Cerius-Radius skal i den forbindelse understrege, at måleransvaret er netselskabets, hvorfor det ikke uden videre kan overdrages til en tredjepart uden netselskabets mellemkomst.

Cerius-Radius foreslår på ovenstående baggrund, at § 3 formuleres således:

§ 3. Der er alene tale om en intern elektricitetsforbindelse i medfør af § 5, nr. X, i lov om elforsyning, såfremt produktionsanlægget

- a) ejes af elkunden selv eller*
- b) ejes eller forvaltes af en tredjepart, [forudsat at tredjeparten er underlagt elkundens instruktionsbeføjelse og ikke selv forbruger strøm fra anlægget.]*

500-meters krav i § 3

Afstandskravet på de 500 meter i § 3 finder Cerius-Radius unødvendigt. For Cerius-Radius er det i dag ikke afgørende hvor langt der er til produktionsanlægget, så længe det ligger på forbrugsstedet og forbrugsstedet kan godt strække sig over flere matrikler, så længe disse er sammenhængende og der er tale om én reel forbruger.

Det afgørende for os som netselskab vil derfor være, at der ikke i det interne net vil ske transport af elektricitet til en ubestemt kreds af forbrugere, da nettet i så fald vil være bevillingspligtigt og dermed vil høre under Cerius-Radius bevilling til at drive elforsyningsnet i det pågældende område. Dette afspejles også i den nugældende definition af *Forbrugssted*, hvor der netop lægges vægt på, at der kun er én forbruger.

Samme vurdering vil gøre sig gældende for en kunde, der ønsker at være egenproducent og derfor, har ret til at etablere en intern forbindelse mellem produktion og forbrugssted, før tilslutningspunktet til det kollektive elnet. Hvorvidt der er 500 meter eller ej, mener vi derfor ikke bør spille en rolle.

Fastholdes et afstandskrav, bør det utvetydigt fremgå af bekendtgørelsen, hvorfra de 500 meter måles. Som bekendtgørelsen er formuleret i udkastet, er det afstanden mellem produktionsanlægget og *elkundens forbrugsinstallation*. Sidstnævnte er et ganske uklart begreb, som vil kunne skabe usikkerhed om hvornår en måling kan siges at være korrekt. Dette bør specificeres yderligere. Desuden vil vi opfordre til, at det nævnes, at der måles i fugleflugt, som det også anføres i udkast til bekendtgørelse om direkte linjer.

§ 4

Det skal bemærkes, at Cerius-Radius i sit høringssvar af 30. september 2022 til fornyet høring af lovforslagets bestemmelser om interne elektricitetsforbindelser, har gjort opmærksom på, at det af lovbemærkningerne fremgår, at der skal være *fuld og reel identitet mellem ejeren af forbindelsen og den, der forsynes via forbindelsen*. Cerius-Radius har hertil bemærket i sit høringssvar, at ejerskabet af en intern forbindelse er et krav, som Cerius-Radius ikke i praksis tidligere har håndhævet eller blandet sig i.

Af bekendtgørelsens § 4 fremgår der nu et krav om, at der skal være *fuld og reel identitet mellem elkunden og den, der forsynes via den interne elektricitetsforbindelse (vores fremhævning)*. Cerius-Radius finder det uklart hvad der menes med dette krav set i forhold til lovbemærkningerne nævnt ovenfor.

¹ [Nettoafregningsbekendtgørelsen \(retsinformation.dk\)](https://retsinformation.dk) Se § 2, nr. 1, 2. pkt. og myndighedsvejledninger

Cerius-Radius vil gerne opfordre til, at der skabes klarhed over, om man ønsker at indføre et krav, der sikrer *fuld og reel identitet mellem ejeren af forbindelsen og den, der forsynes via forbindelsen*, som nævnt i lovforslagets bemærkninger. Eller om man – som anført i bekendtgørelsesudkastet – ønsker at indføre et andet krav ift. fuld og reel identitet. Under alle omstændigheder finder vi det uklart, hvad der menes med *fuld og reel identitet mellem elkunden og den, der forsynes via forbindelsen*. Efter Cerius-Radius opfattelse er det afgørende, at der er tale om én reel kunde – dvs. den interne elektricitetsforbindelse må ikke levere til flere kunder/hustande.

Kravet i § 4, nr. 2, om at elkundens forbrug skal foregå på det geografiske område, der i medfør af § 5, nr. X, i lov om elforsyning ligger bag elkundens forbrugssted, synes indholdsløs eftersom kravet allerede fremgår af definitionen i den foreslåede definition i elforsyningslovens § 5, nr. 20, hvor det anføres: *"[...]som er til elkundens forbrug, bag forbrugsstedet."* Cerius-Radius vil derfor foreslå, at 1. pkt. i nr. 2 slettes.

2. pkt. i nr. 2, stiller krav om, at *"I tilfælde, hvor elektriciteten forbruges i flere bygninger bag forbrugsstedet, skal de pågældende bygninger have en tilstrækkelig tæt og reel geografisk sammenhæng"*. Hertil skal det bemærkes, at den geografiske sammenhæng ikke er nok, hvis der reelt er tale om flere elkunder. Det afgørende vil derfor være, om der er tale om én reel kunde. Det er således samme argumentation, som tidligere bemærket til afstandskravet på 500 meter; det afgørende er om der er tale om én reel kunde og ikke en flerhed af kunder *på forbrugsstedet* (som godt kan strække sig over flere matrikler), hvilket muligvis er det, der er forsøgt indskrevet i bestemmelsens stk. 1, nr. 1 – men det er som ovenfor nævnt ganske uklart.

Af stk. 2, fremgår det, at opfyldelsen af kriterierne ikke forudsætter, at elkunden kun råder over ét aftagenummer. Cerius-Radius skal i den forbindelse for en ordens skyld henvise til (som også gjort i høringssvar af 30. september 2022), at det af nugældende lovbemærkninger til definition af *"Elkunde"*, fremgår at: *"Elkundebegrebet differentieres desuden på aftagenummer. Dette medfører, at én fysisk eller juridisk person, der aftager elektricitet, er mere end én kunde, hvis den fysiske eller juridiske person råder over mere end ét aftagenummer"* (vores fremhævning).

Efter Cerius-Radius opfattelse er der derfor behov for at tydeliggøre og sikre – i bemærkninger eller i lovtekst – at anvendelsen af begrebet *"Elkunde"* ikke underminerer, at der alene må være tale om fordeling til elkundens eget forbrug uanset at elkunden råder over flere aftagenumre og dermed juridisk set er mere end én kunde.

Cerius-Radius vil desuden foreslå, at det overvejes, om ikke §§ 3 og 4 kan skrives sammen, da kriterierne i § 4 umiddelbart også er relevante i de situationer, hvor der er produktion, som nævnt i § 3. Cerius-Radius har også i relation til lovforslaget, foreslået en sammenskrivning i elforsyningslovens definitionen af intern elektricitetsforbindelse af litra a) og b).

§ 5

§ 5, stk. 1, fokuserer på hvor elektriciteten kommer fra. Imidlertid har Cerius-Radius svært ved at se hvorfor det er relevant – og endnu mindre hvordan det kan være et kriterie. Vi vil derfor foreslå, at denne del af bestemmelsen slettes. Til gengæld ser vi gerne, at det naturligvis er et kriterie, at produktionsanlægget skal være placeret på forbrugsstedet.

Der fremgår, indirekte, af stk. 1, nr. 2, et krav/kriterie om, at produktionsanlægget skal være placeret *på bygningen*. Hvis dette skal være et decideret krav, bør det fremgå mere eksplicit. Det skal imidlertid bemærkes, at det efter Cerius-Radius opfattelse ikke har været krav efter praksis, at et produktionsanlæg skulle være placeret *på bygningen*, for at et netselskab ville kunne acceptere et intern net til fordeling af produktion indenfor en bygning, så længe produktionsanlægget er placeret på forbrugsstedet. Det skal desuden bemærkes, at det kan være vanskeligt at placere en vindmølle *på bygningen*. Det vil vi derfor opfordre til bliver omskrevet.

Stk. 2 henviser eksplicit til stk. 1, nr. 1, om levering af elektricitet fra det kollektive net. Imidlertid, er det Cerius-Radius opfattelse, at kollektiv måling – og det faktum, at den individuelle forbruger kan vælge at "stå udenfor" kollektiv måling - gælder uanset om elektriciteten kommer fra det kollektive net eller fra det produktionsanlæg fx en boligforening ønsker at gøre brug af inden for en bygning. Produktion eller ej, vil den enkelte forbruger inde i bygningen, altid have ret til ikke at lade sig omfatte af den kollektive

måling og vil kunne anmode netselskabet om blive tilsluttet og målt særskilt mod betaling herfor. I den forbindelse vil Cerius-Radius gerne opfordre til, at Energistyrelsen i et høringsnotat tager stilling til, om et netselskab vil kunne håndtere dette, herunder måle, virtuelt (det vil sige måle kunden ved opsætning af netselskabsmåler og beregne forbruget for "fællesskabet" ved at trække dette forbrug fra), så kunden kan undgå omkostning til etablering af en fysisk stikledning.

Herudover skal det bemærkes, at en opdeling i henholdsvis levering fra det kollektive net og fra en elkundes produktionsanlæg er kunstig, da der som oftest vil være tale om en blanding. Herudover mener vi ikke der er tilstrækkelig sikkerhed i lovgivningen for at opretholde en sondring mellem lejer, ejer og andelshavere – som også nævnt i vores høringssvar til lovforslaget.

Cerius-Radius vil på denne baggrund anbefale, at stk. 2, 3 og 4 sammenskrives og omformuleres, så det beskrives, at den enkelte forbruger selv må vælge, om han vil være "med" – uanset om forbrugeren er lejer, ejer, andelshaver og uanset hvor strømmen kommer fra. Der bør ikke være særlige forhold for ejerlejligheder.

En bygning

Cerius- Radius finder det vigtigt at bemærke, at i forbindelse med anvendelse af begrebet *én bygning*, vil der – teoretisk set - kunne blive tale om byggeri (én bygning) med flere tusinde beboere. Her vil det interne net bliver så stort, at det nødvendigvis må udfordre forståelsen af "*ubestemt kreds af forbrugere*" og dermed også netselskabernes bevilling. I en sådan situation vil begrebet "*en ubestemt kreds af forbrugere*", som anvendes i definitionen af *kollektivt elforsyningsnet* i elforsyningsloven og som derfor netop er relevant for afgrænsningen til *internt net/intern elektricitetsforbindelse*, nødvendigvis blive væsentlig at finde en nærmere afklaring på. Cerius-Radius vil opfordre Energistyrelsen til at finde en nærmere afklaring heraf og i forbindelse med udarbejdelse af nærværende bekendtgørelse indgår Cerius-Radius meget gerne i en dialog herom.

Kapitel 3 - afgørelser og klageadgang

Formuleringen "*I tilfælde af uenighed mellem en berørt elkunde og den kollektive elforsyningsvirksomhed*", vil Cerius-Radius anbefale omformuleres til "*Klage over [...]*".

§§ 6 og 7 sonderer mellem hvilke bestemmelser i bekendtgørelsen, der klages over. Desuden sondres mellem hvilken instans Energistyrelsens afgørelse – hvis denne anmodes om en sådan – kan påklages til.

§§ 6 og 7 synes unødigt svære at læse. Som Cerius-Radius forstår bestemmelserne, ønskes et set-up, som det, der kendes fra nettilslutningsbekendtgørelsen², hvorefter Energistyrelsen kan anmodes om at træffe afgørelse og hvor denne afgørelse kan påklages. Cerius-Radius skal i den forbindelse kraftigt opfordre til, at det (i § 7) *alene* er netvirksomheden, der kan anmode Energistyrelsen om at træffe afgørelse (på samme måde som i nettilslutningsbekendtgørelsen), samt at bestemmelsen omformuleres, så Energistyrelsen ikke skal træffe afgørelse om den kollektive elforsyningsvirksomheds *pligt til at tilslutte en kunde*, men træffe afgørelse om *hvordan elkunder kan blive tilsluttet*, idet vi naturligvis efter elforsyningsloven altid har pligt til at tilslutte, men bekendtgørelsen handler om *hvordan*.

Cerius-Radius har svært ved at se det hensigtsmæssige i, at læseren af bekendtgørelsen skal ledes over til nettilslutningsbekendtgørelsen for at finde klagevejledning – og dette kun ved nogle bestemte afgørelser. Dette synes unødigt besværligt især fordi § 7 alligevel i selve bekendtgørelsen fastsætter et set-up, ved bestemte afgørelser, hvorefter Energistyrelsen kan anmodes om at træffe afgørelse, som igen kan påklages.

Herudover er det svært at se begrundelsen for hvorfor nogle afgørelser – truffet af Energistyrelsen – skal påklages til Forsyningstilsynet og andre skal påklages til Energiklagenævnet. Det skaber en unødigt uigennemsigthed på et område, som i forvejen er præget af stor kompleksitet.

Cerius-Radius vil – ud fra et retssikkerhedsmæssigt perspektiv – kraftigt opfordre til, at kapitel 3 om afgørelser og klageadgang gøres mere læsevenligt ved at fastsætte en klageadgang, der ikke sonderer

² [Nettilslutningsbekendtgørelsen \(retsinformation.dk\)](http://retsinformation.dk)

mellem afgørelsestyper og mellem myndigheder, men hvor der er samme mulighed for at lade Energistyrelsen træffe en afgørelse og hvor denne afgørelse kan påklages til Energiklagenævnet. Da bekendtgørelsen reelt handler om afgrænsningen af elkundens interne net fra det kollektive elnet og dermed et forhold relateret til bevillingspligt, bør det være Energistyrelsen, der er relevant myndighed.

Endvidere bør henvisning til nettilslutningsbekendtgørelsen undlades – også fordi der i kapitel 5 i nettilslutningsbekendtgørelsen henvises til paragraffer, hvilket ville skabe uklarhed i forhold til afgørelser truffet efter nærværende bekendtgørelse. Fastholdes en henvisning til nettilslutningsbekendtgørelsen bør den "fikseres" ved undladelse af nummer og dato (det vil sige den til enhver tid gældende) og ved brug af populærtitel og herudover bør der tages højde for paragrafhenvisninger i nettilslutningsbekendtgørelsens kapitel 5.

Bekendtgørelse om VE-egenforbrugere

Sammenhæng til energifællesskabsbekendtgørelsen

Det er uklart for Cerius-Radius hvorledes udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbrugere forholder sig til den nugældende bekendtgørelse om VE-fællesskaber og borgerenergifællesskaber³ (herefter energifællesskabsbekendtgørelsen), der ligeledes har hjemmel i elforsyningslovens § 9 og som bl.a. regulerer VE-fællesskaber.

Cerius-Radius har forstået, at VEII-direktivet definerer henholdsvis en VE-egenforbruger, et fællesskab af VE-egenforbrugere samt VE-fællesskaber samt at nærværende bekendtgørelse implementerer artikel 21, og artikel 22 implementeres i ovennævnte energifællesskabsbekendtgørelse. Imidlertid savnes en nærmere forklaring af, hvordan de to bekendtgørelser skal fungere indbyrdes.

Efter § 15 i den gældende energifællesskabsbekendtgørelse skal netvirksomheder fx *samarbejde* med VE-fællesskaber om at *lette deling af elektricitet* inden for VE-fællesskabet. I § 7 i høringsudkastet skal *deling af vedvarende elektricitet* i et fællesskab af VE-egenforbrugere foranstalles gennem *en aftale* mellem de individuelle VE-egenforbrugere og det relevante netselskab. Det er uklart hvad det er for en aftale der her er tale om, og hvad der her skal aftales andet end tilslutningsforhold. Desuden nævner begge bekendtgørelser begrebet "deling" af henholdsvis vedvarende energi og elektricitet – det er uklart hvilken forskel på deling, der er tale om.

Cerius-Radius oplever allerede i dag en grundlæggende usikkerhed hos de netbrugere/energifællesskaber, der henvender sig til os, om hvad der ligger af rettigheder og forpligtelser i den nugældende energifællesskabsbekendtgørelse. Cerius-Radius vil derfor opfordre til, at der i forbindelse med arbejdet med bekendtgørelse om VE-egenforbrugere, bliver taget stilling til, hvad de to bekendtgørelser hver især regulerer, så der ikke skabes yderligere usikkerhed hos netbrugerne.

Endelig skal det bemærkes, at bekendtgørelsen i sit anvendelsesområde ikke nævner netselskaber, hvorfor det er uklart for Cerius-Radius om vi som netselskab er forpligtet efter bekendtgørelsen, som det fx er anført i § 1 i energifællesskabsbekendtgørelsen.

Cerius-Radius skal i det hele taget opfordre til, at det overvejes, om ikke reguleringen i nærværende bekendtgørelse kan indarbejdes i den gældende energifællesskabsbekendtgørelse, så reguleringen af energifællesskaber ikke spredes ud på for mange bekendtgørelser og dermed gør den svært tilgængelig.

§1, stk. 2

Under bekendtgørelsens anvendelsesområde, anføres det, at den ikke finder anvendelse på fiskale afgifter. Imidlertid fremgår det af § 6, stk. 2, at i forbindelse med indbyrdes deling, fritages der ikke for betaling af bl.a. *skatter*. Sidstnævnte er nogenlunde en afskrift af direktivet. Cerius-Radius vil dog opfordre til, at det afklares, om § 1, stk. 2, bør slettes, da der ikke er samme afgrænsning i energifællesskabsbekendtgørelsen og dermed vil det skabe usikkerhed om hvad der menes med afgrænsningen.

³ [Bekendtgørelse om VE-fællesskaber og borgerenergifællesskaber og forholdet mellem VE-fællesskaber og borgerenergifællesskaber og elhandelsvirksomheder og kollektive elforsyningsvirksomheder \(retsinformation.dk\)](#)

§ 2

I § 2, stk. 1, henvises til "[...]vedvarende elektricitet til eget forbrug *eller* lagring [...]"(vores fremhævning). Cerius-Radius bemærker, at der i lovforslagets definition af en intern elektricitetsforbindelse er indsat et "og". Herudover henvises til vores høringssvar til lovforslaget, hvor vi bemærker, at det kan overvejes, at lade ordet "lagring" udgå eftersom forbrug også vil dække over forbrug i form af lagring.

I § 2, stk. 2, anføres det, at VE-egenforbrugerens anlæg kan ejes eller forvaltes af en tredjepart samt de nærmere omstændigheder herfor. Samme mulighed beskrives i udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser § 3, stk. 1, nr. 2. Imidlertid er formuleringen af muligheden forskellig i de to bekendtgørelsesudkast, hvilket umiddelbart synes uhensigtsmæssigt. Da bekendtgørelse om VE-egenforbrugere henviser til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser, bør det overvejes, at sikre ensartethed, med mindre, der er en åbenlys begrundelse for afvigelser. Se i øvrigt vores kommentarer til § 3, stk. 1, nr. 2 i udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser ovenfor.

§ 3

I bestemmelsen anvendes begrebet *boligejendom*. Energistyrelsen bedes imidlertid uddybe hvad der forstås ved en boligejendom, idet det er ganske uklart om en sådan kan dække over flere bygninger. Samme begreb (*boligejendomme*) anvendes i bekendtgørelsens § 6, stk. 1.

Umiddelbart synes anvendelse af begrebet indholdsløst, da der i begge bestemmelser lægges vægt på, at VE-egenforbrugere befinder sig i samme bygning og i den forbindelse bør det være uden betydning, om der er tale om en boligejendom eller en kontorbygning eller noget helt tredje byggeri. I så fald vil Cerius-Radius opfordre til, at begrebet slettes i begge bestemmelser.

§§ 4-6

Formuleringen af §§ 4-6 er stort set en afskrift af VEII-direktivets artikel 21. Det gør læsningen vanskelig. Fx kan det næppe være hensigten, at direktivets artikel 21, stk. 3, litra b), ordret skal gengives (i udkastets § 5), da den er en opfordring til at *medlemsstaterne* – fra 1. december 2026, hvis nogle givne parametre er til stede – kan opkræve gebyrer fra VE-egenforbrugere.

Hjemlen hertil (og dermed implementeringen af bestemmelsen) burde i dag være sikret via elforsyningslovens § 9 (og evt. § 73) på en sådan måde, at hvis dette skulle blive tilfældet, vil der kunne fastsættes regler herom. Alternativt bør dette under alle omstændigheder sikres via en bemyndigelsesbestemmelse direkte i elforsyningsloven. I hvert fald egner en sådan ordret gengivet "huske-regel" til et medlemsland sig ikke i en bekendtgørelse, der fastsætter rettigheder og forpligtelser i relation til netvirksomheder og VE-egenforbrugere.

Da § 5 henviser til *Medlemsstatens* adgang til at opkræve gebyrer og afgifter, bedes Energistyrelsen bekræfte, at reglerne ikke påvirker netselskabernes nuværende tarif set-up.

Herudover skal Energistyrelsen være opmærksom på, at der ikke er hjemmel til at måle produktionsanlæg under 50 kW. Reglen i § 5, nr. 3, bør genbesøges i forhold til at sikre ensartethed til stamdatabekendtgørelsens krav til måling fra 50 kW og op.

Fællesskab af VE-egenforbrugere

Af § 6 fremgår det, at VE-egenforbrugere, som befinder sig i samme bygning, har ret til – via det kollektive elnet – at foranstalte indbyrdes deling af vedvarende energi, der er produceret i tilknytning til deres respektive forbrugssteder. At delingen skal ske, via det kollektive elnet, følger af den lovfastsatte definition af en intern elektricitetsforbindelse, hvorefter det er afgørende, at der alene er tale om én elkunde – og dette krav vil ikke være opfyldt, hvis der er tale om flere VE-egenforbrugere i samme bygning.

Cerius-Radius opfatter bestemmelsen som en gengivelse af allerede gældende ret, hvorefter alle har ret til efter elforsyningsloven at blive tilsluttet til det kollektive elnet – naturligvis også en VE-egenforbruger, der inde på sit forbrugssted producerer vedvarende elektricitet. Og hvis denne VE-egenforbruger ønsker at dele sin VE med en anden VE-egenforbruger, vil dette ske via det kollektive elnet, jf. elforsyningslovens § 20 og betalingen herfor sker efter godkendte metoder fastsat i medfør af elforsyningslovens § 73.

Cerius-Radius finder på denne baggrund indholdet i §§ 6-7 uden betydning, da muligheden herfor allerede i dag vil være bestemt af elforsyningslovens § 20.

I forhold til § 7 skal det desuden bemærkes, at netselskaberne ikke har nogen *aftale* med netkunderne, bortset fra aftale om tilslutningen. Det der regulerer forholdet mellem netselskabet og netkunden er de til enhver tid gældende nettilslutningsbestemmelser, som gælder uden videre i det øjeblik en elkunde indgår en elhandelskontrakt med en elleverandør om køb af strøm.

Tilsyn og klage

Cerius-Radius undrer sig over, at det af bekendtgørelsesudkastet ikke fremgår hvilken myndighed, der vil skulle føre tilsyn med bekendtgørelsens indhold. En sådan bestemmelse ses af energifællesskabsbekendtgørelsen. Dette bør overvejes.

Desuden fremgår det ikke af bekendtgørelsen, hvem de enkelte bestemmelser retter sig mod, hvem der er klageberettiget og til hvilken myndighed, der evt. er klageadgang. Dette bør ligeledes overvejes.

Brug af begreber

I bekendtgørelsens §§ 4-6 er der en uensartet anvendelse af begreber. Det drejer sig om *netgebyrer, gebyrer, afgifter, skatter*. Cerius-Radius skal kraftigt opfordre til, at der sikres en ensartet anvendelse af begreber i lovttekster.

I §§ 4 og 6 henvises til netgebyrer og andre relevante gebyrer. Imidlertid anvendes generelt i branchen begrebet nettariffer, hvilket også anvendes i elforsyningsloven, og vi skal derfor opfordre til, at anvende samme begreb i nærværende bekendtgørelse. Det skaber forvirring at indføre begreber som netgebyrer og afgifter i relation til netselskabernes prissætning.

Bekendtgørelse om ansøgningsproces og tilladelseskriterier for etablering af direkte linjer på hav og på land

Indledende proces hos netvirksomhed

Helt overordnet savnes en nærmere regulering af den indledende proces og dialog, der sker mellem ansøger og netvirksomhed forud for selve ansøgningsproceduren hos Energistyrelsen. Det gælder også nærmere krav til den dokumentation, som – efter Cerius-Radius opfattelse - ansøger skal kunne fremvise, når denne kontakter netvirksomheden.

For Cerius-Radius er det således afgørende at få understreget – også i bekendtgørelsen – at det ikke er netselskabet, der "anviser" eventuelle tilslutningspunkter *udenom* det kollektive elforsyningsnet. Det vil sige, ansøger skal ved henvendelsen til netselskabet selv komme med et bud på hvilket forbrugs- eller produktionsanlæg ansøger ønsker tilsluttet via en direkte linje samt dokumentation for, at ejeren af forbrugs- eller produktionsanlægget accepterer "sammenkoblingen".

Netselskabet skal alene tage stilling til de ønsker ansøger kommer med. Netvirksomheden skal ikke selv ud og "afsøge markedet" for forbrugs- og produktionsanlæg, som ansøger eventuelt kunne forbinde sig til via en direkte linje. Ansøger skal selv komme med tilslutningspunktforslag. Derfor er det vigtigt at henvendelsen omhandler et konkret punkt og at udvikleren kommer med en "tilslutningspartner" og dokumentation for dennes accept for tilslutning.

Hvis der er tale om nyetablering af anlæg (både produktion og forbrug), skal der desuden foreligge en relativt detaljeret plan for anlæggene og deres etablering, således, at netvirksomheden har et kvalificeret grundlag at vurdere henholdsvis spændingsniveau, antal sammenkoblinger samt afstandskriterie.

Af § 5, stk. 3, er der alene anført, at "*Dialog om nettilslutning af anlæg med direkte linjer skal være indledt[...]*". Herefter anføres der intet i bekendtgørelsen om den proces, der skal være mellem ansøger og netselskab forud for behandlingen af tilladelsen hos Energistyrelsen.

Det er efter Cerius-Radius vurdering ikke godt nok. Dette skyldes, at den indledende "dialog" mellem netvirksomhed og ansøger udgør fundamentet for den sagsbehandling af ansøgningen, der efterfølgende skal ske i Energistyrelsen.

Herudover er det vigtigt, at bekendtgørelsen tager stilling til, hvilke parametre, der afgør, hvilken netvirksomhed, ansøger skal henvende sig hos. Hvis ejer af et forbrugsanlæg i netselskab X's område henvender sig med ønske om tilslutning til produktionsanlæg i netselskab Y's område, skal netkunden så henvende sig til begge netselskaber og hvem skal tage dialogen/den indledende proces med kunden?

§ 5, stk. 4, der henviser til udarbejdelsen af en vejledning, finder umiddelbart alene anvendelse på Energistyrelsens sagsbehandlingsprocedure, men der bør ligeledes udarbejdes vejledning til brug for netselskabernes proces.

Bekendtgørelsen bør nærmere beskrive processen hos netvirksomheden, krav til ansøger, når denne henvender sig til netvirksomheden og hvilken dokumentation, der bør fremlægges. Dette kunne se således ud:

Indledende proces hos netvirksomhed

§ X. Ansøger skal forud for indsendelse af ansøgning til Energistyrelsen, henvende sig til den netvirksomhed, hvor [parameter for henvendelsen, hvis der er flere netvirksomheder i spil??]

Stk. 2. Ansøger skal i forbindelse med henvendelsen til netvirksomheden fremlægge forslag til tilslutningspunkt(er) for den direkte linje samt eventuel dokumentation for tredjeparts accept af tilslutning.

Stk. 3. Hvis der er tale om nyetablering af både forbrugs- og produktionsanlæg, skal netvirksomheden forelægges en detaljeret plan for de to anlægs placering.

Stk. 4. Energistyrelsen kan udarbejde en vejledning for de i stk. 1-3 nævnte krav.

Bekendtgørelsen forholder sig heller ikke til hvem, der skal bære omkostningerne til de vurderinger netvirksomheden skal foretage og som skal danne solid basis for Energistyrelsens videre arbejde med tilladelsesprocessen. Cerius-Radius lægger til grund, at omkostninger til de vurderinger netselskabet foretager forud for ansøgningen til Energistyrelsen, bæres af projektudvikler/ansøger. Dette bør fremgå eksplicit af bekendtgørelsen.

Endelig er det vigtigt at pointere, at der i dag er fastlagt regulering for valg af tilslutningspunkt til det kollektive elforsyningsnet for produktionsanlæg i bekendtgørelse om nettilslutning af vindmøller, solcelleanlæg mv. For forbrugsanlæg er det netselskabet, der fastlægger tilslutningspunktet – og dette sker som udgangspunkt ud fra, at det skal være samfundsøkonomisk mest optimalt.

Der er med nærværende bekendtgørelsesudkast ikke på samme måde fastlagt en retning for netselskabets valg af tilslutningspunkt for det samlede projekt med den direkte linje i. Dette element mangler – og Cerius-Radius skal opfordre til, at dette hurtigst muligt klarlægges.

§§ 4 - ejerskab

En direkte linje kan kun ejes af ejeren af produktionsanlægget eller ejeren af forbrugsanlægget. Imidlertid må det lægges til grund, at hvis der er to (eller flere) ejere af henholdsvis forbrugs- eller produktionsanlægget, vil disse naturligvis kunne være ejere af den direkte linje med samme ejerforhold.

Energistyrelsen bedes bekræfte dette.

§ 9 – Antal sammenkoblinger

§ 9 forholder sig til antal sammenkoblinger. Udgangspunktet er, at ét produktionsanlæg og ét forbrugsanlæg sammenkobles – og der kan alene sammenkobles flere anlæg, hvis dette ikke bevirker, at linjerne får karakter af kollektivt elforsyningsnet.

Cerius-Radius lægger til grund, at der også kan indgå batteri/lagerenheder, idet sådanne må falde ind under kategorien forbrug- eller produktionsanlæg – evt. hybridanlæg, som nævnt i § 2, nr. 3, hvor energilagring er nævnt. I § 2, nr. 3, ser det imidlertid ud til, at henvisningen til VE-loven mangler en paragrafhenvielse og ordet "energilagring" står lidt og "svæver".

Energistyrelsen bedes be- eller afkræfte, hvorvidt energilageranlæg også vil kunne indgå i § 9 samt hvorvidt to energilageranlæg kan kobles med en direkte linje, idet de hver især vil kunne agere henholdsvis forbrugs- og produktionsanlæg.

Cerius-Radius lægger til grund, at en direkte linje ikke må forbinde forbrug med forbrug eller produktion med produktion. Men det er imidlertid uklart, om den direkte linje må forbinde en installation med egenproduktion (overvejende forbrug) med en anden installation med egenproduktion (overvejende produktion). Og hvis det tillades, hvor så grænsen går for, hvornår der må siges at være tale om at forbinde produktion med produktion eller forbrug med forbrug. Dette bedes afklaret.

Endelig finder Cerius-Radius, at grundlaget for hvor mange anlæg, der – efter Energistyrelsens vurdering – ville kunne sammenkobles, er ganske uklar. Afgrænsningen til, at det ikke må have karakter af kollektivt elforsyningsnet, synes umiddelbart meget bred, og det kan skabe usikkerhed om, hvornår Energistyrelsen vil anse et projekt for at have karakter af kollektivt elforsyningsnet. En uklarhed, som umiddelbart skulle være gjort tydeligere med en kodificering af myndighedernes praksis for internt net – netop fastsat i udkast til bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser. Cerius-Radius vil opfordre til, at det overvejes, om ikke § 9 kan gøres tydeligere set i lyset af afklaring af interne elektricitetsforbindelser i udkast til bekendtgørelse om samme.

§ 10 – mindst ét nyt anlæg

I stk. 5, nævnes at *hvis* den direkte linje skal tilsluttes til det kollektive elnet, skal dette ske i ét fælles tilslutningspunkt. Det er Cerius-Radius opfattelse, at der vil skulle ske en tilslutning til det kollektive elnet, hvis den direkte linje skal omfattes af nærværende bekendtgørelse. Hvis ikke der sker tilslutning til det kollektive elnet, har vi svært ved at se, at projektet overhovedet vil falde ind under reguleringen af direkte linjer. Dette følger også indirekte af § 3, hvorefter det lægges til grund, at der sker en tilslutning til det kollektive elnet, hvorfor der skal udpeges en anlægsejerrepræsentant. Hvis ikke der sker en tilslutning til det kollektive elnet, skal en sådan repræsentant ikke udpeges – hvilket må følge af, at der så ikke vil være nogen dialog med netselskabet, idet anlæggene (og dets ejere) ikke vil være at betragte som elnetkunder.

På denne baggrund vil Cerius-Radius anbefale, at stk. 5 i § 10 omformuleres, så det fremgår klart, at forbrugs- og produktionsanlæg, som er sammenkoblet med en direkte linje, tilsluttes det kollektive elforsyningsnet i ét fælles tilslutningspunkt.

Stk. 4 omhandler ændringer i forudsætninger for tilladelser. Cerius-Radius vil derfor anbefale, at dette stykke flyttes til § 14, der vedrører Energistyrelsens tilsyn, idet det må formodes, at Energistyrelsen vil føre tilsyn med ændringer af alle forudsætninger for tilladelsen til den direkte linjer og ikke kun kriteriet om mindst ét nyt anlæg.

§ 11 – Afstandskriteriet

Af stk. 1 fremgår det, at summen af længden på den elektricitetsforbindelse og det net, der etableres i forbindelse med den direkte linje, ikke må være længere en summen af det net, der alternativt ville skulle etableres ved en individuel tilslutning til det kollektive elnet. Af stk. 4, fremgår det, at det er fugleflugts-mål, der lægges til grund.

Imidlertid skal det hertil bemærkes, at fugleflugtslinjen ikke nødvendigvis passer med virkeligheden. Den korteste teoretiske afstand kunne f.eks. gå tværs igennem uvejsomt terræn (sø, vand, fredet område, militært område etc.) – og i så fald kan denne fugleflugts-beregning, der lægges til grund for en given tilladelse ikke nødvendigvis anvendes 1:1 til den fysisk faktiske placering af den direkte linjer efterfølgende.

Energistyrelsen bedes bekræfte, at der måles i fugleflugt i forbindelse med ansøgningsprocessen uanset uvejsomt terræn, der efterfølgende kan give anledning til ændrede forudsætninger for placeringen af den direkte linje samt tilslutningen til det kollektive elnet.

Herudover skal det nævnes, at der i forbindelse med netvirksomhedernes vurdering af tilslutningspunkter og afstande bør tænkes i sikring af ensartethed over hele landet i form af et standardiseret "regelsæt", der kan sikre, at de enkelte netselskaber lægger ensartede faktorer til grund

for deres vurderinger. På samme måde, som man i udligningsordningen anvendte standard-beregningsværktøjer.

Uanset at der anvendes et afstandskrav, så bør det fortsat være samfundsøkonomi som er det afgørende kriterie for om der kan gives tilladelse til en direkte linje eller ej. Energistyrelsen skal således kunne afvise en direkte linje, hvor afstandskravet er overholdt men hvor netselskabet kan dokumentere at den vil være samfundsøkonomiske fordyrende i forhold til et alternativ pga. den lokale belastningsmæssige situation.

En undtagelse (efter § 12) skal således ikke kun gælde den ene vej; altså ikke kun en afvigelse fra afstandskriteriet, hvor der accepteres længere afstand, hvis det giver en belastningsmæssig fordel, men også den omvendte situation, hvor afstandskravet er overholdt, men hvor den belastningsmæssige situation må bevirke, at afstandskravet ikke er nok.

§ 12 – Afvigelsesmulighed

Helt overordnet kan vi forstå, at afvigelsesmuligheden er indsat med henblik på transmissionstilsluttede projekter med direkte linjer. Hvis dette er tilfældet, vil Cerius-Radius opfordre til, at bestemmelsen specificeres til transmissionstilsluttede anlæg, ellers vil netbrugere antage, at en dispensationsmulighed for afstandskravet er muligt på alle niveauer.

Hvis dispensationsmuligheden bevares for distributionsniveau, har Cerius-Radius følgende kommentarer:

§ 12 giver mulighed for dispensation fra afstandskravet, hvis netvirksomheden har udtalt sig herom og dette bygger på nettekniske hensyn eller på hensyn til samplacering. Cerius-Radius vil for en ordens skyld anbefale, at overskriften til bestemmelsen ændres til "Dispensation".

Cerius-Radius lægger til grund, at hensynet til samplacering skal bygge på hensynet til værdien for det kollektive elnet og ikke det enkelte anlægsprojekt. Dette bør foldes mere ud i bestemmelsen.

Endelig er det uklart for Cerius-Radius om et netselskab kan undlade at udarbejde en sådan udtalelse samt hvilken "værdi" udtalelsen har – dvs. om den har afgørende betydning for Energistyrelsens dispensation. I den forbindelse ønsker Cerius-Radius en afklaring af, om både developer og netselskab vil kunne påklage en dispensationsafgørelse efter udkastets § 15.

§ 13 – Gyldighed

Bestemmelsen forholder sig til varigheden af Energistyrelsens tilladelse for etablering af den direkte linje og det anføres, at etableringen skal være sket inden for 10 år ellers bortfalder tilladelsen.

Det er uklart hvad menes med "etableret". Skal anlægget med den interne linje i være færdigetableret eller skal der blot være sat "en spade i jorden" og skal anlægget være tilsluttet til det kollektive elforsyningsnet. Endvidere bør det være klart, at hvis der er tale om et anlæg med to direkte linjer, om hele anlægget skal være etableret – uklarheden opstår ved brug af både "linje" og "linjer". Bestemmelsen bør ikke give anledning til sådanne uklarheder.

Cerius-Radius skal gøre opmærksom på, at 10 år er en ganske lang periode og der vil være tale om en markant afvigelse fra den tidskadence Cerius-Radius i dag stiller i sine nettilslutningsaftaler. Imidlertid forstår Cerius-Radius bekendtgørelsen således, at § 13 ikke vedrører (eller ændrer ved) den nuværende proces, som netselskaberne allerede i dag agerer efter. Det vil sige, når en developer har fået sin tilladelse til etablering af en direkte linje, vil han efterfølgende henvende sig til netselskabet for at indgå en nettilslutningsaftale. Herefter igangsættes dialog om indgåelse af en nettilslutningsaftale efter de regler og branchevilkår, som gælder i dag. Det vil også sige, at der evt. stilles en sikkerhed til sikring af, at de omkostninger netselskabet har i forbindelse med tilslutningen ikke er "forgæves", hvis nu kunden vælger ikke at lade sig tilslutte alligevel.

Det er alene *Energistyrelsens* tilladelse, der indeholder en 10 års frist – dvs. det er developers ansvar inden for de 10 år at gå tilbage til netselskabet og få indgået en nettilslutningsaftale - og developer skal naturligvis overholde de frister, der ligger i nettilslutningstilladelsen uanset 10 års fristen i § 13.

Energistyrelsen bedes be- eller afkræfte denne opfattelse.

Det relativt lange tidsperspektiv i § 13, vil kunne give anledning til ændrede forudsætninger for de vurderinger netselskabet oprindeligt har lavet. Hvis det tilslutningspunkt, der lå til grund for Energistyrelsens godkendelse, ikke længere er tilgængeligt, er det derfor uklart for Cerius-Radius, hvorvidt netselskabet udpeger nyt tilslutningspunkt eller om developper skal tilbage til Energistyrelsen for en ny tilladelse. Dette bør bekendtgørelsen også tage stilling til.

§ 14 - Tilsyn

Det er uklart for Cerius-Radius hvordan tilsynet efter § 14 skal udføres, herunder om en direkte linje vil kunne erklæres ulovlig og om den i så fald vil skulle fjernes.

Cerius-Radius vil anbefale, at § 14 udvides med et stykke vedrørende væsentlige ændringer i forudsætningerne for tilladelse og krav om at meddele sådanne ændringer til Energistyrelsen. Det bør i den forbindelse ligeledes overvejes, om overtrædelse af dele af bekendtgørelsen kan strafsanktioneres.

§ 15 – Klageadgang

Cerius-Radius lægger til grund, at også netvirksomheder vil have klageadgang over Energistyrelsens afgørelser om tilladelser til direkte linjer. Det kunne fx være i en situation, hvor Energistyrelsen meddeler dispensation fra afstandskravet efter § 12 uanset udtalelsen fra netvirksomheden peger i en anden retning. Eller hvis Energistyrelsen, jf. § 9, tillader sammenkobling af flere end ét forbrugsanlæg og ét produktionsanlæg, fordi det vurderes ikke at have karakter af kollektivt elforsyningsnet.

Bekendtgørelse om indtægtsrammer for netvirksomheder

I udkastet til ændringer af indtægtsrammebekendtgørelsen lægges der op til, at netselskabernes omkostninger til administrative ydelser i forbindelse med ansøgninger om etablering af direkte linjer tillige med de tilhørende indtægter holdes ude af de regulatoriske opgørelser af indtægter og omkostninger. De foreslåede ændringer giver anledning til følgende kommentarer:

For det første undrer det Cerius-Radius, at ændringerne af bekendtgørelsen alene omfatter administrative omkostninger og ikke de øvrige omkostninger til anlægsinvesteringer mv., der vil kunne være behov for i konsekvens af etableringen af direkte linjer. Afgrænsningen betyder dermed at der ikke i de ændrede bestemmelser tages højde for omkostningsdækning for hovedparten af de omkostninger som netselskaberne vil skulle afholde i forbindelse med etablering af direkte linjer. Det er uklart for Cerius-Radius, om Energistyrelsen anser, at disse typer af omkostninger kan dækkes via andre bestemmelser i indtægtsrammebekendtgørelsen. Cerius-Radius opfordrer til, at der tages eksplicit stilling hertil, således at der opnås sikkerhed for omkostningsdækning i forhold til alle typer af omkostninger i forbindelse med etablering af direkte linjer.

For det andet anser Cerius-Radius det ikke for en hensigtsmæssig løsning, at omkostningsdækningen sker ved at holde indtægter og omkostninger ude af den regulerede økonomi. Det forekommer ikke stringent i forhold til indholdet af den økonomiske regulering i andre sammenhænge. I stedet opfordrer Cerius-Radius til at omkostningsdækningen sikres i form af tillæg til indtægtsrammerne. Det gælder både i forhold til administrative omkostninger og øvrige omkostninger, herunder anlægsinvesteringer.

For det tredje bemærker Cerius-Radius, at de formuleringer, der er anvendt i de ændrede bestemmelser i bekendtgørelsen, er upræcise i sit indhold. Det gælder dels formuleringen i den foreslåede ændring af § 2, nr. 15), hvor formuleringen om "aktiviteter varetaget af hensyn til tredjemand" er blevet meget bred i sit indhold og ikke stringent med formuleringerne i §§ 2, nr. 6) og 49.

Dertil kommer formuleringen af bestemmelsen i § 49, stk. 1, hvoraf det alene fremgår, at indtægter og omkostninger i forbindelse med administrative ydelser vedrørende ansøgninger om etablering af direkte linjer "skal holdes regnskabsmæssigt adskilt fra netvirksomhedens øvrige aktiviteter". Denne formulering er imidlertid ikke ensbetydende med, at de omhandlede indtægter og omkostninger også skal holdes ude af opgørelsen af de regulatoriske indtægter og driftsomkostninger, og dette bør derfor fremgå direkte af bestemmelsen eventuelt med henvisninger til § 2, nr. 6) og 15).

Cerius-Radius opfordrer som nævnt til, at den foreslåede mekanisme ændres, så der i stedet bliver tale om et tillæg, og i givet fald skal de foreslåede bestemmelser ændres under alle omstændigheder. Men hvis Energistyrelsen eventuelt måtte fastholde den mekanisme, der er lagt op til i høringsudkastet i forhold til omkostninger og indtægter i forbindelse med administrative ydelser, så opfordrer Cerius-Radius til at formuleringerne præciseres på baggrund af ovenstående bemærkninger.

Cerius-Radius står naturligvis til rådighed for en uddybning af ovenstående høringskommentarer.

Venlig hilsen

Mathilde Øelund Salskov Jensen

Juridisk Konsulent, Intern Overvågningsansvarlig

+4520560360

msl@cerius.dk

NOTAT

04-11-2022

EMN-2022-00947

1587021

Jonas Bjørn Whitehorn

Høring af bekendtgørelser vedr. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser, VE-egenforbrugere

Danske Regioner takker for muligheden for at afgive høringssvar til bekendtgørelserne om direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere.

Det er Danske Regioners vurdering, at bekendtgørelserne gør rammerne for VE til egetforbrug mere klare, især i forhold til anlæg, der forsyner flere matrikler og bygninger i en sammenhængende, kompleks bygningsmasse.

De bidrager dermed til at understøtte regionernes muligheder for at bidrage til den grønne omstilling med etablering af ny vedvarende energi.

Med venlig hilsen

Jonas Bjørn Whitehorn

Danske Regioner

4.11 2022

Høringssvar til Energistyrelsen om tre bekendtgørelser Vedr. direkte linjer, interne elektricitetsforbindelser og VE-egenforbrugere

Dette høringssvar afgives på vegne af Andelsboligforeningernes Fællesrepræsentation (ABF), Foreningen Bofællesskab.dk og Landsforeningen for Økosamfund.

Som foreninger arbejder vi alle tre for at understøtte og fremme fællesskabsorienterede og bæredygtige boformer i Danmark. Derfor er udbygning af vedvarende energi og mulighed for energifællesskaber en vigtig sag for vores organisationer. Vi fremsender et fælles høringssvar til de tre bekendtgørelser, da de må ses under ét i forhold til den påvirkning, de vil have for udbygningen med lokal VE og varme. Vi bruger i høringssvaret termen 'boligfællesskaber', der dækker de typer, vi arbejder med (andelsboligforeninger, bofællesskaber og økosamfund).

Baggrund

Danmark står midt i en alvorlig energi- og klimakrise, hvor udbygningen med VE-energikilder og omlægning væk fra fossil energi er afgørende for vores fremtid. I denne situation er lokale og borgerdrevne bidrag til energiomstillingen ganske afgørende for at få udbredt lokal VE og sikret mulighederne for, at varmeproduktion og transport kan blive elektrificeret. Den danske udbygning med lokal VE (på land) er stort set gået i stå, hvad angår vindmøller. Udviklingen af lokale solcelleanlæg på tilgængelige tagflader går for langsomt. Det skyldes i vores optik i høj grad den uhensigtsmæssige danske regulering på energiområdet og her spiller de aktuelle rammevilkår for boligfællesskaber og muligheder for lokale energifællesskaber en stor rolle.

En uheldig retning

Lokale energiløsninger kan, under rette omstændigheder, bidrage til at koordinere og nedbringe forbrug i relation til den tilgængelige produktion. De kan begrænse behovet for udbygning af decentrale og dyre dele af det kollektive elnet. Derfor finder vi det særdeles uhensigtsmæssigt, at de seneste forslag til revision af Elforsyningsloven, samt dertilhørende forslag til bekendtgørelser, fortsat begrænser mulighederne for, at lokale energiløsninger kan bidrage konstruktivt. De tilføjer i vores optik nye barrierer i stedet for at virke befordrende for borgeres engagement i VE og energifællesskaber. Dette risikerer at svække befolkningens motivation og opbakning til udbygning med VE, og øger samtidig behovet for udbygning af elnettet.

Vores position

Vores fælles udgangspunkt er, at det kollektive elnet er en fordel for Danmark og skal bevares og udbygges. Men det må ikke ske på det grundlag, at det meget væsentlige supplement, som lokale energiløsninger i boligfællesskaber og lokale energifællesskaber potentielt kan bidrage med, irrationelt bliver begrænset.

I det følgende gennemgår vi de tekniske detaljer i vores læsning af bekendtgørelserne.

I bekendtgørelsesudkastet for etablering af interne linjer åbnes der for at alle anlæg, der skal forbindes med direkte linjer, skal kunne tilsluttes 10kV spændingsnettet. Dette vil typisk være relevant for lokale vindmølle anlæg og for større boligfællesskaber, som kan have egen varmeproduktion. Det samme gør sig gældende for lokale energifællesskaber, der også omfatter deling af el, der transporteres via 10 kV nettet.

Vi ønsker en sikring af muligheden for at etableringen af direkte linjer gælder for bolig- og energifællesskaber i de tilfælde, hvor det eksisterende kollektive elnet ikke kan levere denne funktion.

I bekendtgørelsesudkastet om interne elektricitetsforbindelser indgår en række bestemmelser, der også har konsekvenser for fortolkningen af bekendtgørelsen om VE-egenforbrugere. Disse vil blive kommenteret i forbindelse med bestemmelserne om de interne elektricitetsforbindelser.

Vores udgangspunkt er, at interne elektricitetsforbindelser er afgørende for, at boligfællesskaber kan bidrage optimalt med udbygningen af VE-produktion og kan dele denne mellem medlemmerne uden at der opstilles tekniske og dermed økonomiske hindringer. Dette er både afgørende for størrelsen af anlæg - og dermed deres reduktion af klimabelastningen - og for mulighederne for at styre forbruget af den producerede el optimalt, så netbelastningen reduceres.

§3 begrænser anvendelsen af interne elektricitetsforbindelser til alene at være muligt inden for elkundens forbrugssted eller i et område, der er umiddelbart tilstødende og som elkunden har råderet over. Afstanden mellem produktionsanlæg og forbrugsinstallation må ikke overstige 500 meter. Det er for os at se en unødigt snæver afgrænsning for elkunder, der har større arealer til rådighed, og som har mulighed for at etablere VE-anlæg til gavn for egen forbrug. Denne begrænsning vil bl.a. gøre det meget vanskeligt for boligfællesskaber at etablere egne VE-anlæg på de steder inden for egne arealer, hvor det er arealmæssigt hensigtsmæssigt, og det vil reducere potentielle anlægs størrelse og værdi. Det vil også ramme landbrug og virksomheder, der må antages at være underlagt de samme betingelser.

Konsekvensen vil i bedste fald være, at elkunderne tvinges til at etablere kommercielle anlæg med hver deres egen tilslutning til elnettet. I værste fald, at de helt opgiver at etablere fælles VE-anlæg der aflaster det kollektive elnet. Det rammer derfor ikke blot den elproduktion, som måtte blive delt mellem boliger inden for et boligfællesskab. Det rammer også den el, som bl.a. kan sikre en elektrificering af varme og ladning af elbiler og som i langt de fleste tilfælde kan placeres i de timer, hvor netbelastningen i forvejen er lav.

Hidtil har der været en forskelsbehandling knyttet til den praktiske fortolkning af bestemmelsen om forbrugssted i Elforsyningsloven. Virksomheder bliver typisk ikke mødt med begrænsninger til bygninger eller matrikelopdelinger. Boligfællesskaber derimod er blevet forhindrede i at udnytte deres mulighed for at dele el mellem bygninger og mellem beboelse og tilknyttede egne erhvervsaktiviteter.

Bekendtgørelsen kan tolkes som en fastlåsning af den snævre fortolkning af bestemmelsen om

forbrugssted. Det vil for alle elkunder være meget uheldigt, hvorfor der bør ske en præcisering af denne bestemmelse i Elforsyningsloven.

Selvom et boligfællesskab i princippet har ret til samlet at optræde som elkunder, bliver denne ret modarbejdet i praksis. Det forekommer os svært at forstå rationale bag denne indskrænkning af elkunders ret til at operere inden for egen ejendom - ikke mindst da det ikke medfører fordele for VE-udbygningen, for klimaet eller for samfundet.

De administrative og økonomiske barrierer modarbejder etableringen af lokale energiløsninger. For samfundet betyder det, at der bliver et endnu større behov for at udbygge elnettet og de store, kommercielle anlæg. Dette indebærer store økonomiske ekstraomkostninger og øget nettab.

I områder eller ejendomme, hvor flere elkunder har mulighed for at slutte sig sammen i et fælles ejerskab til et VE-anlæg (f.eks. et solcelleanlæg på taget eller vindmøller), bør muligheden for, at dette fællesskab kan indgå som tredjepart i forhold til den enkelte kunde være til stede. Det vil kræve, at der i ejerkonstruktionen indgår en klar aftale om, hvorledes den producerede el deles, hhv. udnyttes til eventuelle fælles formål. Dette behandles i §3, pkt.2, hvor retten til at en kunde selv kan eje sit anlæg eller at dette kan være ejet af en tredjepart omtales. Tredjeparten skal være underlagt elkundens instruktion, hvilket f.eks. bør være indfriet med, at der er indgået en bindende aftale om adgang og udnyttelse af en fastlagt del af den producerede el, som sikrer elkundens adgang til denne el. Samtidig bliver det i bestemmelsen øjensynligt udelukket, at tredjeparten selv kan forbruge el fra anlægget.

Denne indskrænkning af muligheden for, at en tredjepart kan eje et produktionsanlæg, giver anledning til undren. Det forhindrer, at VE-anlæg kan være ejet i fællesskab af flere parter og samtidig (ud over at levere til den enkelte) kan levere til fælles forbrug. Det for os uforståeligt, hvem der har fordele af denne regulering, eller hvad den sikrer?

I §4 indføres der en tydelig skelnen mellem den deling af el, der er produceret på egne anlæg af elkunden og den el, der købes og leveres fra det kollektive elforsyningsnet, hvad angår retten til at benytte en intern elektricitetsforbindelse. Her tales i pkt.1 om 'fuld og hel identitet mellem elkunden og den, der forsynes via den interne elektricitetsforbindelse'.

Denne bestemmelse ses ikke hjemlet i Elforsyningsloven. Skærpelsen vil i mange tilfælde føre til etablering af parallelle net, uden at dette giver nogen praktisk mening. Tværtimod vil det medføre risiko for væsentlige meromkostninger.. I værste fald vil det medføre, at delingen af egenproduceret el bliver gjort umulig. For boligfællesskaber som optræder som elkunder, vil en samtidig deling af egenproduceret el og køb af el fra det kollektive elnet blive uoverskuelig.

I §5 åbnes der op for, at både deling af egenproduceret el og el fra det kollektive elnet kan fordeles gennem en intern elektricitetsforbindelse, hvis dette alene sker inden for én bygning. Herved bliver et boligfællesskab, hvis boliger og erhvervmæssig fælles aktivitet er fordelt på flere bygninger, stillet over for et krav om at opsplitte disse aktiviteter, selvom de foregår inden for elkundens ejendom og område. I stk. 2 og 3 indføres igen en skelnen mellem el fra det kollektive net og egenproduceret el. For el fra det kollektive elnet kan den enkelte forbruger uanset elkundens ejerform vælge enten at være omfattet af fælles afregning eller at være tilsluttet med

eget aftagernummer. Her indføres der med begrebet 'forbruger' en kategori, der alene i Elforsyningsloven omhandler retten til selv at vælge elhandler. Adskilt herfra kan lejere i udlejningsejendomme og beboere i boligfællesskaber vælge at være omfattet af fælles afregning eller være tilsluttet med eget aftagernummer.

Dette fører til opdeling af tilslutningerne og dermed parallelle og i øvrigt elteknisk set ikke sammenhængende interne kablinger.

Der indføres i §5, stk.4 en forskelsbehandling af ejerforeninger omfattende ejerboliger i samme ejendom, sammenlignet med andelsboligforeninger og udlejningsejendomme. Specielt for boligfællesskaber forekommer denne forskelsbehandling urimelig, da disse ofte har vedtægter, der forpligter beboerne over for fællesskabet og begrænser handelen med den enkelte bolig. Valget af ejerform er ikke altid boligfællesskabets beboeres eget ønske, men noget som påtvinges dem af banker eller andre långivere. Det kan desuden indebære, at lovgivningen på elområdet pålægger boligfællesskaber til en ikke sagligt begrundet opsplitning af deres egenproduktion.

Samlet set afslører disse meget knudrede – og elteknisk set ikke specielt gennemtænkte – bestemmelser, at afgrænsningen af forbrugsted i Elforsyningsloven ikke er hensigtsmæssig. Den medfører, at en elkundes ejendom - hvad angår tilslutning til det kollektive elnet - bliver mødt med krav om en i funktionel forstand arbitrær opsplitning af elkundens tilslutning til det kollektive elnet. Dette fordyrer og vanskeliggør egenproduktion for boligfællesskaber uden at give anledning til nogen fordele for det kollektive elnet eller for samfundets omstilling til VE baseret elforsyning.

Det peger også på, at der i Elforsyningsloven er behov for at tydeliggøre, at boligfællesskaber uanset ejerform kan optræde som elkunder på linje med husholdninger, erhvervsvirksomheder og offentlige institutioner. Det udelukker ikke, at både fysiske og juridiske personer kan være omfattet af en forbrugerbeskyttelse, som giver dem ret til at opnå egen nettilslutning med eget aftagernummer.

I **bekendtgørelsesudkastet om VE-egenforbrugere** åbnes der i §5 mulighed for, at der kan opkræves 'gebyrer og afgifter' for deres egenproducerede elektricitet. Det er bestemmelser, som griber ind i den måde, netselskaberne kan reagere på de kommende års udvikling.

I pkt.2 åbnes der for en analyse af 'byrder', der tænkes at komme i forhold til elsystemets finansielle bæredygtighed hhv. den omkostningseffektive udnyttelse af vedvarende energikilder. Det eneste konkrete i denne bestemmelse er grænsen på 8%, som virker arbitrær. Samtidig er det ikke indlysende, at denne opgave hensigtsmæssigt kan udføres af Forsyningstilsynet, som alene har en kontrolopgave i forhold til det danske elnet, men ikke har til opgave at sikre elsystemets bæredygtighed som helhed.

Bestemmelsen i pkt.3 sætter en grænse for VE-anlægs størrelse, som for mange boligfællesskaber vil være unødigt begrænsende. Her har den nye Tarifmodel 3.0 åbnet for nye måder at sikre tarifformer, der kan sikre en fair og omkostningsægte fordeling af netomkostningerne på forskellige typer af elkunder. Bestemmelsen i pkt.3 er derfor i bedste fald unødvendig og i værste fald begrænser den udbygningen med lokal VE til skade for balancen i det samlede elsystem.

I §6 afgrænses fællesskaber af VE-egenforbrugere til alene at kunne dele el inden for én bygning og pålægges i øvrigt at betale alle de tariffer, omkostninger, gebyrer, afgifter og skatter, som påhviler den enkelte af disse.

Det udelukker tilsyneladende VE-egenforbrugere og fællesskaber af sådanne fra at kunne være medlemmer i et borgerenergifællesskab eller et VE-fællesskab med de rettigheder, disse har ifølge Elforsyningsloven og med den adgang, de måtte have til en 'lokal kollektiv tarifering'.

§6 forekommer derfor ikke gennemtænkt.

Afsluttende kommentarer

Netselskaberne har ansvaret for, at det kollektive elnet står til rådighed for alle elkunder (forbrugere), hvilket er en samfundsmæssigt set vigtig opgave. De bidrager med at stille det elnet til rådighed, som er afgørende for transporten af el fra produktionsanlæg, der er adskilt fra forbrugsstederne. Men de bidrager pt. ikke selv til at sikre udbygningen med lokale VE-anlæg og den elektrificering, der er nødvendig. Det gør de nye typer af fællesskaber derimod, der som elkunder er tilsluttet elnettet og etablerer VE-anlæg beliggende i sammenhæng med deres forbrugssteder. Her kan boligfællesskaber og lokale energifællesskaber have en afgørende rolle.

Det er derfor særdeles uheldigt, hvis netselskaberne med deres monopolstatus får tillagt myndighed til at begrænse elkunders (forbrugernes) individuelle og fælles bidrag til energiomstillingen. Dette kan hverken være i samfundets eller netselskabernes interesse. Regler for nettilslutning skal ikke forhindre eller vanskeliggøre at elkunder bidrager til den nødvendige udbygning med VE-produktion, nedbringer elforbruget og sikrer styring af forbruget i relation til den tilgængelige el. Det må være i alles interesse.

Vi håber derfor, at i tager dette og andres høringssvar alvorligt og vil rette opmærksomhed på de u hensigtsmæssigheder, som bekendtgørelserne støtter op omkring.

Med venlig hilsen

Jan Hansen
Direktør
Andelsboligforeningernes
Fællesrepræsentation

Freja Friberg
Forperson
Landsforeningen for
Økosamfund

Birger Kristoffersen
Forperson
Foreningen
Bofællesskab.dk

www.abf-rep.dk

www.okosamfund.dk

www.bofaellesskab.dk

Til Energistyrelsen, ens@ens.dk

Kopi til:
Susanne Wejp-Olsen, swpo@ens.dk
Christine Federlin, chfe@ens.dk
Leif Silfen Leth, lsfl@ens.dk

Den: 03-11-2022
Sagsnr.: 13.01.08-K04-1-22
Sagsbehandler: Susanne Lehmann Pagh
Direkte telefon: 30619223

Høringssvar – bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser samt bekendtgørelse om VE-egenforbrugere. Jeres journalnr. 2022-796

Hermed fremsendes høringssvar vedrørende bekendtgørelserne om interne elektricitetsforbindelser samt om VE-egenforbrugere i ét samlet svar.

I bekendtgørelse om VE-egenforbrugere forstås en VE-egenforbruger, jf §§2-3, en elkunde, der i tilknytning til sit forbrugssted kan producere el til eget forbrug eller lagring via en intern elektricitetsforbindelse efter reglerne i bekendtgørelse for interne elektricitetsforbindelser. Ved et fællesskab af VE-egenforbrugere forstås mindst to VE-egenforbrugere, der befinder sig i samme bygning eller boligejendom.

I bekendtgørelse om interne elektricitetsforbindelser defineres en intern elektricitetsforbindelse som placeret i tilknytning til elkundens forbrugssted, til egen forbrugsinstallation og fordeling herfra til elkundens eget forbrug og lagring bag forbrugsstedet, idet det skal være opfyldt, at produktionsanlægget skal være placeret på det geografiske område, der ligger bag kundens forbrugssted eller umiddelbart tilstødende dette geografiske område. Det fremgår ligeledes, at intern elektricitetsforbindelse kan bruges til fordeling af elektricitet inden for én bygning med ét eller flere aftagepunkter, idet der kan aftales individuel eller samlet afregning.

Det giver klart mening i forhold til fx boligforeninger og lignende, hvor man naturligt går sammen, fordi man i forvejen deler installationer fra skel til hver boligenheds hoveddør. Det ærgrer os imidlertid, at udkastene til henholdsvis VE-egenforbrugere og interne elektricitetsforbindelser desværre ikke åbner mulighed for, at man i de afgrænsede geografiske områder, der følger af at være en ø, kan udnytte mulighederne for, at elforbrugerne samlet kan etablere et større VE-anlæg.

Her vil man ikke kunne opfylde kravene om en umiddelbar geografisk tilknytning til elkundernes ejendom, da de naturligt nok ligger spredt over øen. Det hindrer dermed etablering af større, fælles VE-anlæg ejet i en foreningsstruktur, der i form vil ligne en ejerforening eller andelsforening, blot ikke med fælles mursten i en bygning, men udelukkende med selve VE-anlægget. Distributionen af elproduktionen vil kunne ske i det klart afgrænsede distributionsnet, som følger af at være på en ø med eget distributionselskab, der ikke har aktiviteter andre steder.

Abningstider (for personlig henvendelse):

Mandage: 13.00 - 17.00
Onsdage: 10.00 - 14.00
Uden for åbningstiden: henvises til direkte numre på www.laesoe.dk

Doktorvejen 2, Byrum
9940 Læsø
Tlf: 9621 3000
kommunen@laesoe.dk
www.laesoe.dk

Side 2 af 2

Med vores hørings svar håber vi at have sat fokus på den del af Danmark, hvor fælles VE-anlæg er lige så aktuelle som i boligforeninger og lignende, idet netop det at være selvforsynende på de mindre øer har en særlig vigtighed. Læsøboerne har tidligere oplevet, hvad det vil sige at være afskåret fra elektricitet fra fastlandet, og etableringen af fælles VE-anlæg vil være en både grøn og sikkerhedsskabende løsning.

På vegne af borgmester Tobias Birch Johansen

Med venlig hilsen
Læsø Kommune

Susanne Lehmann Pagh
Forvaltningschef for Teknik og Havne

Abningstider (for personlig henvendelse):

Mandage: 13.00 - 17.00
Onsdage: 10.00 - 14.00
Uden for åbningstiden: henvises til direkte numre på www.laesoe.dk

4. november 2022

Til Energistyrelsen

Att.: Leo Silfen Leth

Høringssvar angående udkast til bekendtgørelse om VE-egenforbruger j.nr. 2022-796

Energifællesskabet Avedøre (EFA) takker for muligheden for at svare på høringen om VE-egenforbruger.

EFA er af den opfattelse at definitionen af VE-egenforbruger og fællesskab af VE-egenforbruger er for smalt defineret. Derudover mener EFA at det vil være en stor hindring af den grønne omstilling at pålægge VE-egenforbrugere gebyrer og afgifter.

Tredjepartsbegrebet

Der gives i §2 stk.2 mulighed for, at VE-egenforbrugerens produktionsanlæg kan ejes enten af elkunden selv eller af en tredjepart. Såfremt produktionsanlægget ejes af en tredjepart, vil denne imidlertid skulle være underlagt elkundens instrukser, ligesom tredjeparten ikke selv må forbruge strøm fra anlægget.

Det fremgår ingen steder, hvad det at være underlagt tredjeparts instrukser i realiteten omfatter. For juridiske personer, så som energifællesskaber, der kunne være tredjepart, er det vigtigt at få fastlagt dette.

Et energifællesskabs opgave er bl.a. at sørge for, at der kan deles energi mellem medlemmerne af energifællesskabet. I høringen står der, at tredjeparten ikke selv må forbruge strøm fra anlægget.

Det er for det første vigtigt at få klarlagt, at tredjeparten gerne må dele den overskydende energi med de andre medlemmer af energifællesskabet.

Derudover vil denne regel kunne give store problemer for blandt andet boligselskaber, der gerne må dele energien mellem ejerne, men ikke selv bruge energien til fællesskabsområderne? Eller virksomheder samlet i en ejendom der ønsker at fællesinvestere i solceller og egenforbruge energien.

Spørgsmålet er hvem det er til gavn for at indføre denne restriktion?

Fællesskab af VE-egenforbrugere

En VE-egenforbruger skal kunne bestå af flere bygninger på en matrikel med flere aftagenumre. Dette strider ikke mod energistyrelsens praksis, da VE-egenforbrugere med flere aftagenumre allerede findes i dag i forhold til bl.a. boligfællesskaber.

Fællesskab af VE-egenforbrugere, bør ikke være begrænset til en bygning eller boligejendom, men bør ligeledes kunne bestå af VE-egenforbrugere i flere boliger i tilknytning til hinanden, så boligforeningen kan anses for en VE-egenforbruger.

Gebyrer og afgifter

Regeringens og stemmepartierne har med Klimaaf tale om grøn strøm og varme d.25. juni 2022, har sat et mål om en fire-dobling af vedvarende energi, herunder en fordobling af vindmøller og tidobling af solceller. Et meget ambitiøst mål, men et mål som mange borgere, kommuner og virksomheder gerne vil understøtte, især når dette kan ske i regi af energifællesskaber hvor både den enkelte og fællesskabet fordele ud af samarbejdet, herunder økonomiske, miljømæssige og sociale fordele fx at den lokale købmand ikke behøver at lukke ned eller at naboerne, der ikke har en høj indkomst, kan blive boende pga. billigere energiregninger.

Det er ikke gratis at foretage store investeringer i vedvarende energi og derfor er det vigtigt at alle aktører der investere i vedvarende energi også kan forvente at deres investering betaler, herunder at de som det mindste har råd til at afbetale det produktionsanlæg de har købt over en rimelig årrække.

Det virker derfor meget hæmmende på den grønne omstilling, at energistyrelsen nu ligge op til at regeringen og netselskaberne fra 2026 kan pålægge VE-egenforbrugere afgifter, net-tariffer og andre gebyrer for opsætning og egetforbrug af vedvarende energi.

Mange borger og virksomheder er enormt økonomisk presset og har investeret i produktionsanlæg der for manges vedkommende vil tage 20-25 år at betale ned.

Pålægges egenforbrugere de påtænkte gebyrer for egetforbrug, vil mange af dem blive endnu mere forgældet og formentlig vil flere kunne gå konkurs.

Dette udkast til bekendtgørelsen minder meget om den situation som kommunerne blev stillet overfor i 2012, da de ligeledes blev pålagt at betale el-afgift, tariffer og moms af deres egenproduktion. Dette satte den kommunale produktion af sol og vind næsten helt i stå og var ligeledes med til at skabe borgermodstand. De kommuner der ikke fik dispensation for deres anlæg tog dem ned, da de oplevede store finansielle underskud. Det har haft store konsekvenser for den grønne omstilling i Danmark og er en af grundene til at regeringen nu bliver nødt til at sætte ekstra ind i forhold til produktionen af vedvarende energi.

Det er derfor vigtigt, at netselskaberne ikke får mulighed for at pålægge egenforbrugerne afgifter og tariffer for den energi de bruger i de interne elektricitetsforbindelser. VE-egetforbrug og deling af energi i energifællesskab belaster ikke det kollektive net og er ikke en "uforholdsmæssig byrde", men supplere det, således at vi som samfund og forbrugere kan undgå en meget dyr og unødvendig udbygning af elnettet, som de alm. forbrugere skal betale for.

Egetforbrug overstiger 8% af Danmarks samlede installerede elkapacitet

I forhold til § 5 stk.2 angiver energistyrelsen, at hvis den samlede andel af anlæg til egetforbrug overstiger 8% af Danmarks samlede installerede elkapacitet kan der, under visse forudsætninger, pålægges egenforbrugerne afgifter og nettariffer.

Energistyrelsen skriver dog intet om hvor stort den samlede andel til eget forbrug er nu, eller hvad de forventer den er i 2026 og frem og det har ikke været muligt, selv efter konkret efterspørgsel, at få tal eller fremskrivninger herfor, hvilket må anses for meget beklageligt.

Dette gør det derfor meget svært at se om disse afgifter overhovedet vil blive aktuelle eller ej.

Men at pålægge private og virksomheder afgifter på internt net vil udløse en økonomisk krise hos mange af de borgere og virksomheder der allerede er hårdt ramt og det vil ikke bidrage til den udvikling af opsætning af vedvarende energi som regeringens klimaaftalen af 25. juni 2022 ligger op til.

Deling af vedvarende elektricitet

Det fremgår af § 7, at deling af elektricitet i et fællesskab af VE-egenforbrugere skal foranstalles gennem en aftale mellem de individuelle VE-Egenforbrugere og det relevante netselskab.

Det er vigtigt, at netselskaberne pålægges at samarbejde og at VE-fællesskaber ikke pålægges diskriminerende afgifter, netgebyrer eller bliver tvunget til at dele deres forbrug op.

Med venlig hilsen

Tania Sheikh Larsen

*For Tania
Maja Agerman*